

בית הדין

לעורר האהבה הישנה

בפתח הגליון

נימה – עלינו לקחת אחריות אמיתית ולהביע עמדה ברורה אל מול השיטות המעוותות, שנראה שכבר הורגלנו לשומען ולעיתים החושים מתקעים.

*

למעלה מאלף שלוחים פרסמו מכתב כואב בו הם מוחים ודורשים לעשות סדר, ואליהם מצטרפים בכל העת שלוחי הרבי מכל רחבי תבל. אלפי חסידי חב"ד בשכונת קראון הייטס, ובכל העולם, מוטרדים ולא מוצאים מנוח לנוכח המצב הבלתי נסבל שכך נעשה במקום הקדוש והיקר לנו.

האמת צריכה להיאמר: הבעיה איננה מתחילה לא באלימות ולא רק בהפיכתו של 770 למקום שמעורר שברון לב אצל חסידים רבים שמגיעים אליו ורואים כיצד מבזים את הרבי בביזיונות שאין דומה להם ובטקסים שאישי לא האמין שיכולים לעבור בשתיקה בחברה יהודית חסידית בריאה ומתוקנת. למקום שמשתמשים בו להרחיק יהודים מהרבי. בבית הקדוש אותו הגדיר הרבי 'בית שמגדלין בו תורה, תפילה וצדקה' משתמשים הם כחממה שמגדלין בה אלימות, השחתת ספרי קודש וקונטרסי שיחות, העלמת ספרי הוצאת הספרים של הרבי – 'קה"ת', טקסי לקיחת דולרים, שבילים ודמיונות אחרים.

מהיכן זה מגיע? איך הגיעו אנשים המשייכים עצמם כביכול לחב"ד למצב מזעזע וחריג כל כך?

התשובה פשוטה: מדמיונות. מהעובדה שישנם שמגלים סלחנות לדמיונות.

אלפי השלוחים, רבבות החסידים וכל עמך בית ישראל – קשורים לרבי חי גם 29 שנים לאחר הסתלקותו בג' תמוז תשנ"ד. הם נוסעים אל האהל הקדוש, מקום מנוחתו-כבוד של אדוננו מורנו ורבינו, המקום בו נמצא הרבי בגשמיות, מקבל כל אחד ואחד ליחידות, מעניק לו את ברכתיו ומוצא את הדרך לענות. זהו רבי אמתי, שהקשר אתו אמתי. קשר נפשי עמוק, קשר מחייב, קשר מתגמל. קשר שמעמיד בקרן אוריה. קשר המיוסד על דרך רבותינו נשיאנו, דרך תורתנו הקדושה.

אבל, ואנו כותבים זאת ככאב עצום, מסתבר שבשולי המחנה ישנם כאלה שפיתחו שיטה של מציאות מדומה וכוזבת. עצוב לגלות שהם – רח"ל – מתכחשים לאהל הקדוש, נמנעים מלנסוע אליו, ולמרב הצער גם מסיתים כנגד הנסיעה אליו. מסיבה זו הם משקיעים את מיטב כוחותיהם בדימיון – שעות ארוכות הם מתכנסים ועורכים טקסים דמיוניים, והימים מצטברים לשנים, שנים בלי רבי חי, שנים סביב דימיון. ואנו יודעים מה שורה ב"מגנא

לב כל חסיד נרעד בראותו כבלע את הקודש, כאשר כתליו של בית חיינו ותפארתנו – 770, כתלים החדורים וספוגים בקדושה, שאינה זזה ממקומה, מנותצים ומוחרבים ברגל גסה.

חילול השם שנוצר בעקבות המעשים המחרדיים – לא היה כדוגמתו מעולם, ותוצאותיו מי ישורם ח"ו היל"ת.

לדאבוננו, מאורעות אלו התרחשו בזמן בו אחינו בני ישראל בארצנו הקדושה נמצאים בשעת מלחמה, וזקוקים לברכה ושמירה מיוחדת מבורא עולם ומנהיגו, בעת בה חיילינו מחרפים ומוסרים נפשם להצלת עם ישראל בארץ ישראל, ואחינו בשרנו נתונים בצרה ובשביה.

בימים כתיקונם היו יוצאים מכתלי 'בית חיינו' מסרים של עידוד וחיזוק, קידוש שם שמים, לימוד התורה וקיום מצוותיה על-ידי מנהיג ישראל, כבוד קדושת אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ ז"ע.

אוי לעיניים שכך רואות. את בית תפארתנו נתון למשיסה, ובמקום שתצא ממנו אורה ותורה, חיזוק ועידוד, לקו המאורות בעקבות ההנהגה המחרידה, האור הפך לחושך. חושך כפול ומכופל.

בעת הזאת, בה זקוקים כלל ישראל לישועה והצלה, רצונו של כל יהודי ובוודאי של כל חסיד לעסוק בעניינים של אור, אהבת ישראל ואחדות ישראל,

נדרש מאיתנו לערוך חשבון נפש, איך הגענו למצב כזה, בו בית רבינו נתון למשיסה. לכולם, כל החסידים, מכל גווי הקשת, ברור שהביזיון הנורא המתחולל ב-770 אינו יכול להימשך עוד. הביזיון מהקדוש והיקר ביותר לכל חסיד – מבעל המקום, נשיא דורנו.

ראוי לבית חיינו להיות מקום מפואר, נקי ומכובד. מקום שכל חסיד מרגיש בנוח להיכנס אליו לתפילה וללימוד, להעלות זכרונות ולהתרפק בגעגועים, לרענן את השיחות וההוראות ולהתחזק בהתקשרות באילנא דחיי ובבטחון שנטע בנו הרבי שהנהגה זה משיח בא.

עלינו לגלות אכפתיות לכל אלו התועים ומתעים, להעמידם על טעותם, לקרבם בחבלי עבותות אהבה. האחריות מוטלת על כל חסיד שלבו לב בשר. בידינו היכולת להשפיע ולחולל שינוי.

כפי שלימד אותנו הרבי, אוהב כל ישראל – אשר יחד עם גודל האהבה וקירוב הלב לא נשא פנים כלפי שום שיטה ורעיון הסוטה מדרך הישר ואפילו כמלוא

התוכן

6

להיפגש עם הרבי

שיחה עם הרב יצחק גולדברג

10

רבי גשמי

שיחה עם הרב זלמן גופין

12

רבי אינו מוגבל

שיחה עם הרב עזרא שוחט

15

חי וקיים

הרב שמואל רסקין

17

הקירות של 770

קדושת בית חיינו

20

כאן הוא נמצא

האהל הק'

24

הרבי הבהיר הכל

ההכנות שהרבי ערך לתקופתנו

ובריקניא".

לא פלא אפוא שכשאנשים, עם כוונות מאוד תמימות וטובות, חונכו להיות מנותקים מאילנא דחיי בפועל ומחוברים לנהרות המכזבים, זה מגיע לידי השלטת האלימות והביזיון ב-770, עד לכדי המעשים הללו.

*

כל מאורע המתרחש צריך להוביל אותנו להוסיף באור ובקדושה, ובדגש על העניינים שבהם נראה החסרון. ועל כן החלטנו להוציא לאור חוברת זו, לרגל יו"ד שבט, שתכליתה לעורר ולחזק את ההתקשרות האמתית, קשר פנימי, אמתי ונצחי עם הרבי, ההולך ונרקם ומעמיק כל העת.

בגליון זה כללנו שיחות התעוררות שנוגעות בלבו של כל חסיד עם גדולי החסידים, המסבירים כיצד אפשר להתקשר לרבי באמת, וכיצד הרבי חי עמנו ומלווה כל חסיד וחסיד; רשימה על האהל הק', בו מגיעים רבבות חסידים אל הרבי; מאמר על היוקר, הקדושה והערגה של חסידים ל-770 ולכל זיו בו; טור על נצחיותו של הרבי וחיינו לאחר ג' תמוז; וכתבה שמספרת על ההכנות שערך הרבי למעמדנו ומצבנו היום, לאחר ההסתלקות, המלמדת ש'לא עזב הרועה את צאן מרעייתו', והרבי התייחס בפירוש למצבנו אנו.

אנו תקווה שעוד לפני יו"ד שבט "נוכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא' למטה אין אַ גוף ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו".

בברכת חסידים ובתקווה ובטחון ש'בית חיינו' ישוב לתפארתו ולטהרתו

המערכת

יו"ל ע"י איגוד שלוחים

המערכת: שלמה אזימאוו, נחום גולדשמיד, בנימין וילהלם, שלום מגידמן, שמואל מישולובין, מרדכי נקי, יא"ל רבינוביץ, שמעון רבינוביץ, שמואל רייניץ, שמואל רסקין, שמואל אלטהויז

לתגובות:

iggudshluchim@gmail.com

התקשרות של אמת

גדולי המשפיעים וראשי הישיבות משוחחים
על היסודות של דורנו הדור השביעי, על
הדרכים להתקשרות כנה ואמיתית עם הרבי,
על נשיאותו של הרבי היום, ואיך נצליח לחיות
באמת את ענייני המשיח והגאולה

הגאון החסיד הרב יצחק גולדברג שליט"א

ראש ישיבת 'תומכי תמימים' במגדל העמק

הגאון החסיד הרב זלמן גופין שליט"א

משפיע ישיבת 'תומכי תמימים' בכפר חב"ד

הגאון החסיד הרב עזרא שוחט שליט"א

ראש ישיבת ליובאוויטש בלוס-אנג'לס

להיפגש עם הרבי

שיחה-התוועדות פנימית עם הגאון החסיד הרב יצחק גולדברג שליט"א, ראש הישיבה במגדל העמק, להתעורר, להתבונן ולרענן את אור וחום ההתקשרות לרבי בעמדנו בסמיכות ליו"ד שבט

ושיגורו במקום השליחות. סדר יומם של האנשים מוכתב על-ידי הרבי, עשרים וארבע שעות – ללמוד חת"ת וללמוד רמב"ם, לעסוק ב'מבצעים' וללמוד שיחות ומאמרים.

הרבי הוא לא רק מקור של ברכות, או מישהו שנתן תורה שהוגים בה. הקשר עם הרבי הוא תובעני, לרבי יש דרישות מאתנו, והפלא העצום הוא שאנשים מתקשרים אליו היום ומתמסרים לדרישות שלו.

כיצד הרבי מתקשר אתנו?

נשמח לקבל תוספת הסבר, מהו ההכרח בכך שהרבי ישנו בעולם כפי שהיה קודם?

במה ראינו לפני ג' תמוז שהרבי נמצא בתוכנו? במה ראו שהחסידים חיים עם הרבי והרבי מנהל את החסידים?

בכך שכל העניינים שהרבי חידש חדרו לחייהם של החסידים והפעילו אותם. כלומר, שהדברים הפכו להיות עניין יום-יומי אצל כל אחד ואחת.

הכוונה והעבודה של הרבי הן להפיץ את היהדות ואת מעיינות החסידות ולהחדיר לכל העולם. לצאת בשליחות הקב"ה, "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" – לצאת מהרצונות ומההרגלים והמציאות האישית "אל הארץ אשר אראך" ולהפיץ שם יהדות, להביא את הקב"ה לכל מקום.

יהיה, איך יהיה, והנה נוכחים אנו בדבר פלאי מאוד אשר החסידים, ואף אלו שאינם, חיים עם הרבי, מרגישים אותו. הן הבחורים והאברכים שלא זכו לראותו, והן המוני בית ישראל, הולכים אל האהל הק', הולכים לרבי, וענייניו הק' חיים, ממש חיים.

אדם שלא שמע על כך שאירע ג' תמוז וייפגש עם בחורים וחסידים, לא יידע שהיה ג' תמוז. הוא יראה יהודים המדברים על הרבי, חיים עם הרבי, רואים וידאו של הרבי, לומדים שיחות שלו ועוסקים בפעולותיו.

ולא ייתכן שזה מגיע מצד ה'מטה', מצד החסידים העוסקים בתורתו ובפעולותיו של הרבי, אשר נצחיים המה, אבל הדבר הוא מכיוונם?

לא. אלקות זהו דבר אמתי. זה לא דמיון. רק אם יש הארה אלקית של הרבי היום, ניתן להרגישה.

אצלנו, ובעם ישראל בכלל, רואים שלא רק שלומדים את תורת הרבי, מקיימים את התקנות והבקשות של הרבי, והולכים על-פי השיטה וה'עבודה' של הרבי. רואים דבר נוסף – הרבי עדיין מפעיל את כולם. אנשים יוצאים לשליחות ומקדישים את זמנם ואונם לעיסוק בענייניו של הרבי.

הרבי הוא מורה הדרך בחייהם של אנשים היום. האנשים לא קובעים לעצמם מה יהיה תחום עיסוקם ומקום מגוריהם, אלא הרבי הוא שקובע להם – שיעסקו בשליחות

אנו עומדים ערב יו"ד שבט, בו מבקש כל אחד לחזק את הקשר שלו עם הרבי, ונמצאים בתקופה מיוחדת שלא היתה כדוגמתה בהיסטוריה, בה הדור מתקיים כשהרבי איננו מלוּבש בגוף גשמי, ואיננו רואים ושומעים אותו.

ראשית יש לדעת שג' תמוז הוא אינו יו"ד שבט ואינו ב' ניסן. בימים אלה אירע עניין של 'ובא השמש וזרח השמש' ואילו בג' תמוז תשנ"ד אמנם אירעה הסתלקות, אך ברור שבנשיאות של הרבי לא חל שום שינוי.

זאת אומרת: בדיוק כשם שהרבי היה לפני ג' תמוז, כן הדבר היום – הוא ה'ממוצע המחבר' בינינו לבין הקב"ה, הוא – כפי שאדמו"ר הזקן מסביר בפרק מ"ב בתניא – 'ממשיך חיות ואלקות לכללות נשמות ישראל', הוא הממשיך עניינים רוחניים וגשמיים לעם ישראל, מתעסק עם עם ישראל, מתעניין בעם ישראל, ולא רק בענייניהם הרוחניים, כי-אם גם בעניינים הגשמיים.

לכן, אפשר לכתוב אל הרבי גם על עניינים גשמיים, בדיוק כפי שכתבו לפני-כן. כשם שקודם היה מובן שניתן לכתוב לרבי על עניינים ובעיות גשמיות, כך גם היום אפשר לבוא אל האהל הק' או לשלוח לאהל מכתב, גם על העניינים הגשמיים.

לא אני הוא שאומר את זה. רואים במציאות דבר פלא: עברו שנים מאז ג' תמוז, ואנו נוכחים לראות שהעניינים מתנהלים באופן שאי אפשר היה לשער שיהיה. לאחר ג' תמוז לא ידעו מה

בכך הרבי חניך אותנו וחיידש לנו – שכל אחד הוא מגדלור שתפקידו הוא להאיר את העולם.

והחסידים הפנימו את זה והתחברו לזה. אפילו בעלי-עסק, גם אנשים שתחום עיסוקם הרשמי אינו שליחות, חשים שלא בנוח אם אינם עוסקים ב'מבצעים' של הרבי, אם לא הביאו שיחה של הרבי למישהו.

הרבי הנחיל בנו תחושה שאין לה אח ורע: שאנו אחראים על העולם. שהאחריות מוטלת על כתפינו. אנחנו שותפים של הקב"ה במשא של תכלית בריאת העולם.

אנו לא נמצאים בעולם שבביל התעלות אישית והישגים, אפילו רוחניים, לא שבביל לקדש את עצמנו, אלא רק שבביל 'לשמש את קוני', מבלי הבט על מה שיוצא לי מזה. יש לנו שליחות בעולם, מוטל עלינו להביא אלקות לעולם, זו המהות שלנו – יש רצון של הקב"ה ואנו אחראים לכך שהוא יתבצע.

וה'הנחה' הפשוטה הזאת היא לא רק שיטה, היא לא רק דרך. אפשר ללמוד על כך ש'אין עוד מלבדו' ושכל העולם קיים מכיוון ש'נתאוהו הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים'; אפשר להבין את זה; אפשר להשכיל את זה; אבל שהדבר יהיה מונח בפשטות בנפש שלנו – זה כבר עניין אלקי, המונח אצל הרבי והוא מנחיל אותנו גם למי שמקושר אליו.

העובדה שאנו יונקים מהגשמה של הרבי, מניחה גם בנו 'הנחות' אלקיות. ולכן מונחים אצלנו דברים שמעל ומעבר לכחות שלנו – רואים אברכים שאינם 'בעלי מדרגה' ומוכנים לוותר מעצמם שבביל להביא מצווה ליהודי שני. רואים שהם מקריבים ומתמסרים הרבה מעבר למעמדם ומצבם האישי מצד טבעם ומקומם.

והדבר הזה קורה על-ידי הרבי. הרבי העמיד דור אחר, דור מסוג שונה, דור המסור אליו בתכלית, שהוא הראש שלו, ובאמצעותו הוא פועל וממשיך את מה שהוא רוצה.

בעבר היו חסידים, היו מקושרים. אבל הרבי חיידש שיהיו שלוחים. שליח זה גדר אחר, 'שלוחו של אדם כמותו', השליח הוא לא מציאות נפרדת המקבלת מהרבי וקשורה אליו רק מבחינה מסוימת, אלא המשלח נמצא בו ופועל באמצעותו.

הרבי אומר לנו: תתמסרו אליי ותגיעו למקומות ולפעולות שמעל ומעבר לכוחות שלכם, יאירו דרככם דברים שאתם מצדכם כלל לא מסוגלים הייתם. תתמסרו, ואני אִמְצָא בתוכם. מרגע שתתמסרו, יהיו לכם כחות אחרים.

וההתמסרות הזאת לרבי, המשמעת, ה'ביטול', הם דבר שלא היה בדורות קודמים באופן הזה. ב"א ניסן תשי"א, הראשון לאחר קבלת הנשיאות באופן רשמי, ביקש הרבי להודיע בשמו טרם נסיעתו לאהל אשר אלו שרוצים להתמסר ולציית לכל מה שיאמרו להם יכתבו את שמם ואת שם אמם. זו מהותו של הדור.

ה'ביטול' הזה תובע מאתנו. הרבי כל הזמן מגיע בדרישות – דורש לימוד חת"ת ודורש לימוד רמב"ם, תובע קביעות עתים לתורה, עוד מבצע, ועוד מבצע, אין סוף לדרישות של הרבי.

אם כן, רואים שהכל נבנה על בסיס ההתמסרות לרבי. הרבי לא רק נתן קווים מנחים. הפעולות והחיים כולם תלויים בו.

ההתמסרות הזו, יכולה הייתה להשתנות אחרי ג' תמוז. והעובדה שהיא לא השתנתה, ושהרוח הזאת עודנה בתוקפה, מלמדת שהרבי נמצא. ההנחה הפשוטה הזו שהרבי הוא שמנחה, והוא

שמאיר בי, ודרכו אני פועל בעולם, ושמוטלת על כתפי אחריות בלתי-פוסקת להביא אלקות בעולם ולהפיץ את היהדות לכל אחד ובכל מקום, איננה טבעית!

הדור הצעיר אולי אינו מבין את הפלא שבדבר. בדורנו, כל עולמו של החסיד היה בנוי על הקשר עם הרבי – חייבים לראות אותו, חייבים לשמוע אותו, חייבים להיות אתו. אלה הם החיים. אי אפשר לחיות בלעדיו. בלתי ניתן היה לדמיין ולחשוב על מציאות אחרת.

ואכן, אי אפשר אחרת. והעובדה שבכל זאת החסידים חיים, ומאום מהבערה שלהם לא התעמם, היא משום שהרבי אכן נמצא! למרות שבגשמיות היה עניין של הסתלקות, מראה לנו הרבי שגם אחרי ג' תמוז הוא נמצא עם החסידים, מפעיל אותם, חי בקרבם, והם מסורים אליו. הוא מחיה אותם.

אם כן, הקשר עם הרבי הוא רוחני.

גם לפני ג' תמוז, הקשר עם הרבי היה רוחני. הקשר בינו הרבי ובינינו הוא עניין פנימי ונשמתי. ואותו עניין ישנו גם היום.

כאמור, הרבי 'ממשיך חיות ואלקות' לנשמות הדור. אם הרבי ממשיך אותה – היא מומשכת ונמצאת אצל האנשים, ואם לא ממשיך – היא איננה.

אנו רואים היום תופעת פלא: אברכים ובחורים צעירים, חסידים, וגם אנשים מהציבור הרחב – מגיעים לאהל הק', אל הרבי. והם מגיעים לא בכדי לבקש תיקונים וברכות. נכון, הרבי הוא השורש של כל הברכות בעבור כולם, היהודי המגיע אל האהל יודע שהוא גם מקבל מהרבי, אבל הוא יודע שהוא גם נותן. הוא מגיע לשם ומתקשר, ומבטיח לרבי שיוסיף משהו בתורה ומצוות. ברור לו שמה שהרבי רוצה ממנו הוא קיום תורה ומצוות. עם ישראל יודע שהאחראי על תורה ומצוות הוא הרבי.

כשאני מדבר על כך שהרבי ממשיך אלקות בעולם, אני נזכר בסיפור ששמעתי מדודי, ר' משה קצנבלוגן ע"ה. הוא סיפר, שבהיותו 'מאחורי המסך הברזל' הסובייטי, בשנות ה'יד, הוא נשפט לחמש שנות מאסר. כשקראו את גזר דינו, הקריא השופט את הנתונים שנכתבו אודותיו, והקריא: שם? משה, בן? מיכאל, למי הוא משתייך? לשניאורסאהן, מיהו שניאורסאהן? הרבי מליובאוויטש הנמצא בניו יורק, מיהו הרבי? נציג אלקים בעולם, מיהו נציגו של הרבי ברוסיה? ר' ניסן נמנוב (הרוסים לא ידעו שר' ניסן כבר יצא את רוסיה מספר שנים קודם לכן)...

הרב גולדברג, יחד עם בנו, מקבל 'לעקאח' מידו הק' של הרבי בפתח הסוכה ביום הושענא רבה

הרב גולדברג מקבל 'לעקאח' מיזו הק' של הרבי ומתברך בשנה טובה ומתוקה, בפתח חדרו הק' בערב יום הכיפורים

מכך שאברהם נתן לו את 'כל אשר לו'. דבר כזה – למסור את הבעלות על כל הנכסים ולתת את האפשרות לעשות בהם ככל שהעבד יחפוץ – זהו דבר שנותנים רק לשליח, שאין לו מציאות עצמאית וכל מציאותו היא המשלח. אם הוא לא היה שליח, אי אפשר היה לסמוך עליו.

הדברים אמורים על זמננו: לפני ג' תמוז הרבי הדרוך והתערב בכל צעד ושעל, אבל עכשיו אנו עומדים במצב בו הרבי נתן לנו "כל אשר לו", נתן שיחות ומאמרים, נתן את עצמו, נתן את האהל הק', ועכשיו הוא אומר לנו: 'עתה האחריות מוטלת על כתפכם. הביאו לכאן את עם ישראל'. הרבי רומם אותנו כשלוחים, הוא סומך עלינו, ועכשיו האחריות מונחת על כתפנו'...

מתוך השברון – יתרון

אבל ביאריתם קודם בעיקר את העובדה שהרבי נוכח ופועל ומְחִייה, האם לא חסר? האם לא מתגברים הגעגועים באשר כלה קייץ עבר חורף ואנחנו לא נושענו?

בוודאי שכן. המצב בו אנו מצויים מעורר שברון לב, צער, עגמת נפש. זה שובר.

השברון הזה מזעזע את האדם, אבל הוא צריך להוביל למהוה. מזעזע אותי שהרבי לא נמצא? אז אפעל שהרבי כן יִמָּצא! אביא אותו לעולם. לא רואים את הרבי? אזי אעשה שכן יראו אותו!

ביודעו שהוא נמצא פשוט בקירוב מקום גשמי אל הרבי, שהגוף של הרבי פה, עם כל מה שצריך להיות בגוף של רבי.

אנו רואים שהציבור נמשך היום אל הרבי. האהל הק' הוא המקום בו עם ישראל יודע היום שבו נמצא 'אבא שלו', שם יש מי שדואג לו, שם הוא יבקש, שם הוא ייעזר. וכל יהודי שמגיע לשם גם יודע שנדרש ממנו משהו, ה'אבא' שאליה הוא הגיע רוצה שהוא יוסיף בתורה ומצוות.

זהו גילוי אלקות. זה לא חייב היה להיות כך. ומדוע זה נהיה כך? משום שהרבי נמצא כאן, בתוך האהל, ומושך יהודים. עלינו להביא לשם את היהודים, אבל הוא שמושך אותם, וכשהם נכנסים – הוא מתעסק ומעורר אותם.

וכשם שהרבי מושך את עם ישראל כולו, הוא מושך גם את הבחורים שלנו, שאתה רואה שנמשכים אליו בחבלי עבותות, מחפשים אותו.

ואת הקשר הגשמי הזה צריך לנצל.

בשבת כינוס השלוחים תשנ"ב עסק הרבי בשאלה האם אליעזר עבד אברהם היה 'שדכן' – שיש לו המציאות שלו, או 'שליח' – כמותו דהמשלח ממשי'. מצד אחד הוא היה שדכן, היה עליו להפעיל שיקול דעת אישי; ומצד שני רואים שהוא היה 'קן ביתו המושל בכל אשר לו', 'שמושל בתורת רבו', 'דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים', 'עבד אברהם'.

אומר הרבי: מנין יודעים אנו שהוא היה שליח?

הגויים עצמם הבינו שאלקות בעולם – הרבי מביא. הם גם ידעו שלרבי יש שלוחים שמבצעים את המשימה הזו של הבאת אלקות בעולם...

הרבי מושך את עם ישראל

הסברתם מדוע הקשר עם הרבי הוא מבחינה נשמתית, ובכך שהוא ממשך חיות ואלקות לכל אנשי הדור, ובכל זאת – הקב"ה קבע סדר בו יהיה נשיא גשמי דווקא, שיש אתו קשר גשמי, והוא מהווה 'ממוצע המחבר' ביננו ובינו. זה עניינו של הנשיא.

ראשית, יש קשר גשמי! האהל הק' הוא המקום הגשמי שבו נפגשים עם הרבי. ואף כי איננו רואים, אבל הרבי ישנו, וכאשר מציינים את דמות דיוקנו הק' לנגד עינינו, ויודעים שהוא פשוט נמצא כאן, במלוא התוקף, הרי שמתקיים 'מפגש'. אם רוצים 'להיפגש' עם הרבי בגשמיות היום, יש להגיע לאהל.

יש עניינים רוחניים. ב770 יש את הרוח של הרבי, יש את העניין של הרבי, קיימים עניינים רוחניים; אבל באהל הק' הרבי נמצא ממש בגשמיות, עם כל מה שכרוך בכך. וכשמגיעים אל האהל, ויודעים שהרבי נמצא פה במלוא התוקף, זה תופס את הגשמיות של האדם,

אפעיל וידאו, אשים שיחה, אפיץ מאמר. כל מה שחולל ג' תמוז מעורר אצלי תנועה הפוכה – להעלים את ג' תמוז! לבטל את ג' תמוז! עד שנראה את הרבי בגשמיות.

ובינתיים, יראו וידאו, ילמדו שיחות, יפעלו ב'מבצעים', יפיצו את תורתו של הרבי, יכבשו את העולם בתנופה, יעשו שהרבי כן יהיה כאן. עד שהגאולה תבוא והרבי אכן יהיה כאן גם בגשמיות.

השברון הזה הוא לא רק רגש טבעי, יש לו גם תפקיד – שלא נעמוד על מי מנוחות. אדרבה, כיון שכואב לי אני אינני נח, אני מחפש את הרבי. מחפש אותו במאמר, מחפש אותו בשיחה, ומחפש להביא אותו לכל מקום.

יש אברך שבבחרותו למד אצלנו בישיבה, וחתונתו התקיימה מיד לאחר ג' תמוז תשנ"ד. פגשתי אותו באותה תקופה, והוא סיפר לי שהיה בשברון לב עצום ממה שאירע, והוא שאל את עצמו: 'מה עכשיו? מה אני עושה?'. השברון הזה והמחשבות הללו הביאו אותו לענות לעצמו: 'מה אני עושה? יוצא לשליחות! והוא אכן יצא לשליחות.

מהשברון, מתוך תחושת הקֶסֶר, אירעה צמיחה. והדבר הזה מלמד יותר מכל על נוכחותו של הרבי. באופן טבעי, אחרי ג' תמוז הייתה אמורה להיווצר חולשה בעניין השליחות. קודם לכן כל המוטיבציה לשליחות הגיעה מהרבי – שואלים את הרבי על מקום השליחות, מקבלים את אישורו וברכתו, מדווחים לרבי על הפעולות, שואלים אותו כאשר מתעוררות שאלות, ועכשיו – מנין המוטיבציה?

אבל – אדרבה ואדרבה! מפעל השליחות רק צמח עשרת מונים. בקרב אנ"ש יש תנועה חזקה של תנופה יתרה בענייניו של הרבי ותשוקה לחיותם. הרבי נותן את הכל בכדי שג' תמוז לא יפעל את ההעלם שמצד הטבע היה צריך להיפעל.

אחד השלוחים שנסע בטיסת ה'צ'רטר' שהתארגנה מהארץ בג' תמוז תשנ"ד, הגיע לשם והרגיש שהוא אינו מסוגל לחזור בטיסה שנסעה בחזרה ארצה והיה לו כרטיס בה. אחד ממכריו שאל אותו: 'אתה מגיע לטיסה?', והוא אמר: 'לא, אני לא חוזר!'. הוא הרגיש שהחיים נעצרו, שהוא איננו מסוגל לחזור.

בני משפחתו שאצלם התארח שאלו אותו: 'אתה חוזר?', והוא עונה: 'אני לא יודע'. רעייתו מתקשרת מהארץ: 'אתה חוזר?', וגם לה הוא משיב: 'לא יודע'. הוא הרגיש שאיננו מסוגל לחזור. אבד לו הטעם.

ביום שני, לאחר סיום ה'שבעה', לפתע נפלה בו מחשבה: 'מה אתה עושה פה? צריך לחזור לשליחות! תחזור מיד!'. הוא הזמין כרטיס טיסה ונסע בחזרה.

אוהב הרבי כל יהודי ועד כמה הוא אוהב את הקב"ה.

סביב העניין הזה יש לספר סיפורים ועובדות, שימחישו לילדים את היותו של הרבי מנהיג ואוהב ישראל, את האכפתיות שלו מהמדינה הזו ומהעיר ההיא, מהיהודי הזה ומהילד ההוא. את הדאגה של הרבי ליהודי אחד בודד, הנמצא במקום רחוק, שניח תפילין. את העובדה שהרבי מוסר מעצמו ומקדיש מזמנו היקר ובמקום לשבת וללמוד הוא מוסר מעצמו בשביל כל יהודי ויהודי.

וצריך גם להראות להם את הברכות של הרבי ליהודים, מבלי הבט על חיצוניותם, את רוח הקודש שלו, את העובדה שפקד עקרות והציל נפשות, את קדושתו.

וכך הם יראו את העובדה שהרבי הוא רבי... שהוא נותן רוחניות, והוא נותן גשמיות, והוא מעניק ברכות, והוא מוסר עצמו לחלוטין למען הקב"ה ולמען כל יהודי ויהודיה.

הדבר יגרום להם לייקר את הרבי ולחיות עמו. זה יביא אותם להתחבר אליו בחייהם הגשמיים. כך, כשהם יודקו לרוחניות – יידעו שהרבי הוא הכתובת אליה עליהם לפנות, כשיזדקקו לגשמיות – יידעו שהרבי הוא שמעניק להם אותה. הם פשוט יחיו אתו.

אכן, הוא היה בשברון, הוא לא יכול היה לחזור במהלך ה'שבעה', אך אז כמו הפועל הרבי מלמעלה ואמר לו: 'צריך לכבוש את העולם, תמשיך הלאה!'.
כדבר הזה מתרחש היום עם כל הבחורים בזמננו. הכל היה אמור להיעצר. בדרך הטבע לא היה אמור להיות להט של התקשרות והתמסרות לרבי ולענייניו, אבל זה לא נעצר, כי הרבי פשוט מושך את הבחורים. 'מדבר' אתם. מופיע בתוך המאמר שלו שהם לומדים, בתוך השיחה, בתוך הוידאו, ו'תופס' את הבחורים.

עלינו מוטל רק להשתמש בזה – ללמוד את המאמרים, ללמוד את השיחות, והרבי כבר 'יתפוס' אותנו. זאת האמת. הרבי פשוט 'תופס', צריך רק ללמוד.

לחנך את הילדים

ואם נחזור לעניין הרגש הגשמי, מה צריכים הורים לעשות בכדי לחבר ולקשר את ילדיהם לרבי בקשר וחיבור גשמי?

אני חושב שהדבר אותו יש להעביר לילדים הוא האכפתיות של הרבי לכל עם ישראל, והדאגה של הרבי להביא אלקות לעולם ולכל יהודי ויהודי. על ההורים לספר לילדים עד כמה

רבי גשמי לאנשים גשמיים

שיחה יסודית ואמתית עם הגאון החסיד
הרב שניאור זלמן גופין שליט"א, משפיע
הישיבה בכפר חב"ד

נמצא כאן. הרבי עצמו אמר ביחס לרבי הקודם ש'דא איז ער'. צריך להיות מוכרח אצלך שהרבי כאן, שאתה מדבר אתו, שהוא שומע אותך, מסתכל עליך, מתעניין במה שאתה מדבר.

עם התבוננות כזו, עם הכנה מתאימה, עם התקשרות פנימית, כל אחד יתקשר עם הרבי, הרבי יתקשר אתו וממילא הוא יעמוד בקרן אורה.

**אולי נחזור ליסודות הבסיסיים:
מדוע העניין של התקשרות לרבי
חיוני כל כך? למה לא די בעבודת ה'
וליימוד החסידות המחברים את האדם
לאלקות?**

לפני התגלות החסידות על ידי הבעל שם טוב, הייתה התורה הנגלית, היה השולחן ערוך, והיה רב שידע את התורה, התנהג בהתאם לשולחן ערוך והעביר את הידע ואת ההדרכה גם לקהל שהנהיג.

העניין של רבי התחדש יחד עם חידוש דרך החסידות. חסידות איננה רק דרך המלמדת אותנו כיצד לחשוב, לנהוג ולדבר אלא מורה לנו מי אנו "בשם התואר", כפי שמתבטא אדמו"ר הזקן בפרק א' בתניא. לא עוסקת במה אתה עושה, אלא מי אתה.

לא זו בלבד שאתה עושה את רצון ה', אלא המציאות שלך היא מציאות שה' רוצה. המדות שלך, השכל שלך, ה'הנחות' בראש שלך, ההתייחסות לדברים, המהות שלך – זה העניין של אלקות.

שוחחתי פעם עם בחור שמפני סיבות לא היה עד תקופה מסוימת באהל. הוא אמר לי שכשהגיע לאהל הרגיש לראשונה שיש לו את ההזדמנות 'להיפגש' עם הרבי.

באהל זו 'יחידות'. וה'יחידות' הכרחית וחיונית.

**גם הרבי הפסיק לקבל בשלב מסוים
ל'יחידות' פרטית.**

אבל לא פסק העניין של 'יחידות'. הרבי הדגיש תמיד שגם כאשר הוא מקבל ל'יחידות' בקבוצה – זוהי 'יחידות'. פירושה של 'יחידות' הוא שהרבי כולו שלך. כולו אתך. מה אכפת לך שנכחים בחדר עוד יהודים?

לעומת זאת לעניינים אחרים שנפסקו – סעודות בבית הרבי הקודם, מאמרים, התוועדויות בימות החול – הרבי לא אמר שהם נמשכים בסגנון אחר. העניין של 'יחידות' ישנו תמיד.

בלי 'יחידות' אין ליובאוויטש.

**מה יעשה מי שנכנס לאהל ואינו
מרגיש?**

אין פתרונות קסם. גם ל'יחידות' בחיים חיותו של הרבי בעלמא דין אפשר היה להיכנס בלי להרגיש כלום. לשם כך נדרשת הכנה, התבוננות. וכמובן שהיום העבודה קשה יותר מפעם. ההכנה הכרחית הרבה יותר.

אבל יש להתבונן. לדעת שהרבי נמצא כאן. לצייר את פני הרב. כל מה ששמעת ולמדת

מדוע חשובה הנסיעה הפיזית אל הרבי?

הרבי הוא לא רק מציאות רוחנית. הרבי הוא נשמה בגוף. וגם אנו נשמה בגוף. ההתקשרות מוכרחת להיות כזו שבה – גם הגוף יהיה שותף להתקשרות. המשמעות של הנסיעה לרבי היא שהגוף נוסע, הגוף מתקרב אל הרבי, מתחבר.

(בהקשר זה, אני רוצה להעיר שכיום משתמשים בביטויים שמאבדים ממשמעות ותוכן הדברים, ובנידון דידן: 'טיסה לרבי', 'אני טס לרבי'. מה זו 'טיסה לרבי'? 'טיסה' זהו משהו טכני. ואילו – 'הולכים אל הרבי', 'נוסעים אל הרבי' (מ'פאָרט, מ'גייין) – זוהי תנועה של התקרבות).

ואכן, בנסיעה אנו מתקרבים אל הרבי, הגוף מתקרב.

וכיום, כשלא רואים בגשמיות?

770 ספוג בגשמיות. הרבי התבטא פעמים רבות על כך שזהו המקום בו הרבי הקודם התפלל, למד ופעל במשך עשר שנים, וממילא המקום ספוג בקדושה, ומי שמגיע למקום הגשמי הספוג הזה – זה מתחבר ונתפס בו.

כאשר מדברים על הליכה לאהל הק' – זה כבר הרבה יותר. באהל הרבי נמצא. הרבי נמצא עכשיו. ובמילא, החיבור הגשמי חזק הרבה יותר.

הכניסה לאהל היא 'יחידות'. ב'יחידות' הרבי נותן את עצמו לגמרי לתוך החסיד. וחסיד שעושה 'הכנות' גם הוא נותן את עצמו לרבי.

הרב גופין מקבל מידו הק' של הרבי חבילת שטרות במסגרת חלוקת הדולרים ע"י ה'טנקיטיים' (העוסקים במבצעי הקודש)

בו ה'יחידה' של החסיד פוגשת את ה'יחידה' של הרבי. שם זה חזק עוד יותר. האמת הזו מתגלה בחסיד. כל מה שהוא לומד בחסידות, מבין, מתבונן, מדבר, מתלהב – מתחבר בפועל. אפשר לדבר ולהתפעל אך המהות חסרה, וכאשר נכנסים ל'יחידות' – או אז מתגלה ונרגשת המהות.

איך מתקשרים בפועל?

על ידי לימוד המאמרים והשיחות. על ידי קיום התקנות. הרבי נמצא ברצון שלו, בחכמה שלו, ואלה הם צינורות להתקשר אליו.

כאשר הרבי אומר מאמר הוא אומר את עצמו, נותן את עצמו, מכניס עצמו בדיבור. הרצון, העונג, המהות שלו – נמצא במאמר.

העבודה הנדרשת מאתנו היא להכניס גם את עצמנו במאמר. ואז – הנפש שלי מתקשרת עם הנפש של הרבי. נוצר קשר פנימי בינינו.

מאמר שתוכנו כבר נשמע מאדמו"ר הזקן.

הדבר הגיע לאדמו"ר האמצעי שאמר: "ער וועט זאגן אז ס'איז ניטא דא קיין נייעס? – איך וועל אים פארשיקן אין סיביר" [הוא יאמר שאין חדש? – אני אשלח אותו לסיביר]. ואכן,

כעבור זמן שפטו את ר' זלמן לגלות בסיביר בעקבות מלשינות, אלא שהוא הסתלק יום אחד לפני ביצוע גזר הדין.

מה היה חטאו הגדול של ר' זלמן זעזמער? הסביר המשפיע בליובאוויטש, ר' שמואל גרום, שכאשר הרבי אומר מאמר, הוא לא מלמד או מסביר עניין. הוא אינו ראש ישיבה שאומר שיעור ומלמד את התלמידים חידושים. הרבי מביא את העניין, מגלה את העניין עליו הוא מדבר. הרבי מדבר על סובב וממלא – והעניין מתגלה. הרבי מדבר על אהבת ישראל – והוא מביא את זה אל מי ששומע ולומד את המאמר, הרבי מדבר על יראת ה' – מתגלה יראת ה'.

כאשר לומדים מאמר חסידות של הרבי כפי שצריך, זהו לא רק לימוד. זהו גילוי אלקות בתוכנו. זהו צינור שדרכו חודרת בנו האמת.

ויש, כמובן, העניין של 'יחידות'. זהו קשר

לשם כך לא מספיק רב שירה כיצד לנהוג אך לא קשור לעולמך הפנימי, אלא רבי שממשיך בכך את הדברים בפנימיות. שהעניין של אחדות ה' יחדור בכל פרט בכך.

אפשר לדבר על 'יחודא עילאה' ו'יחודא תתאה', על 'אחדות ה'', 'השגחה פרטית' וכוונת הבריאה, על 'דירה בתחתונים' ומשיח. אפשר לדבר, להסביר, אפילו לעבוד קצת. אבל להגיע לכך שזו תהיה מהותנו בפועל – איננו יכולים בכוחות עצמנו, 'אין חבוש מתיר עצמו'.

אנו צריכים לשאוף להגיע לכך שיונה בנו העניין של אחדות ה', של הרצון העליון. שזה יחדור בפנימיותנו, בשכל שלנו. שנבין, שנרגיש. זו ההשתדלות וה'עבודה' שלנו. אבל אצל הרבי – זוהי מהותו.

לכן, דווקא מי שלומד ועוסק בחסידות ומשתדל לחיות עם זה חש את הצורך החיוני ברבי. ככל שהוא מנסה להפנים את העניין, הוא חש כמה הוא רחוק ממנו, כמה הוא לא באמת מכיר את המציאות הזו, כמה קשה להיות מודרכים ומלאים מאחדות ה'. שזה נהיה חלק מהחיים שלנו, חלק מהאמת שלנו.

מי שעוסק בלימוד ועבודת החסידות מרגיש שמוכרחים רבי. משום שהרבי הוא העניין בעצמו. הרבי לא מסביר את העניין, הרבי מביא את העניין.

אחד מגדולי החסידים של אדמו"ר הזקן – ר' זלמן זעזמער – שמע מאמר חסידות מהרבי האמצעי. לאחר מכן הוא התבטא שלא היו במאמר חידושים. כלומר שהרבי האמצעי אמר

רבי אינו מוגבל

שיחה בהירה ומעשירת דעת עם הגאון החסיד הרב עזרא כנימין שוחט שליט"א, ראש הישיבה בלוס אנג'לס

הקודש' בו מבואר שחיי הצדיק אינם חיים בשריים. והרבי נסע בכל הזדמנות לאהל. זו הייתה ה'התקשרות'. שם דיבר הרבי עם הרבי הקודם. אז יש אנשים שרוצים רחמנא ליצלן להכחיש את המציאות ולוותר על מרכז ההתקשרות של חסיד לרבי – על המקום בו נמצא הרבי ובו החסיד מתייחד עמו?!

ואדרבה, אם בגשמיות חפצים – האהל הוא המקום היחיד בו נמצא הרבי בגשמיות. ב-770, יש השפעה רוחנית על מי שמתכוון ומתנהג כדבעי, נוסע מתוך חרדת קודש ומתוך הבנה על יוקר המקום ועל החובה להשקיע בכך שההנהגה תהיה באופן של 'זהיר טפי', כי 'קדושה אינה זזה ממקומה'. אך מובן ופשוט שיסוד היסודות הוא הנסיעה אל האהל הק'. שם יש התקשרות יחידה ביחידה. שם נמצא הרבי בגשמיות. חסיד שמגיע – מגיע אליו וה'יחידה' שלו מתקשרת עם ה'יחידה' של הרבי.

ב-770 קיימת קדושה והשפעה רוחנית, כל מה שהרבי השרה נמצא כאן, אבל עצם המציאות, להגיע אל הרבי כפשוטו – זהו באהל הק'.

מי שהולך לאהל מתקשר עם הרבי. לפני ג' תמוז הלכו לרבי ומה ביקשו? – שהרבי ירים אותי, שהרבי יעורר אותי. אותו הדבר קורה כשמגיעים אל האהל.

כשנכנסו ל'יחידות' התבטלו לגמרי, ערכו חשבון הנפש – מה עליי לתקן, וכו' וכו'. ידעו שמה שהרבי יגיד יהיה המפתח שינחה את הדרך – מה עליי לעשות בתור חסיד, בתפקידי בעולם, בשליחותי. שהרי עניינו של הרבי הוא

כאשר נוסעים ל-770, אם נוסעים על מנת להתחזק בעניינים בהם רוצה הרבי שנתחזק – שלימוד יהיה לימוד, שתפילה תהיה תפילה, שהקב"ה יוחדר במוח ובלב שלנו, שנהיה מחוברים באמת לענייניו של הרבי – רוחניות, אלקות, עדינות, קדושה – הרי שכשנמצאים במקום בו הרבי השפיע את כל הדברים הללו, ו'קדושה אינה זזה ממקומה', מקבלים השפעות רוחניות.

אולם אם מישוהו נמצא במקום עם כוונות ומעשים אחרים לחלוטין, עם דמיונות שווא ועיסוק במעמדים דמיוניים שעל פי אמת מרחיקים אותו הרחק-הרחק מחיבור פנימי ואמתי לרבי, ולא עוד – אלא גם באלומות, אגרסיביות, גסות ופריקת עול – מה הוא יקבל לפנימיותו?

הדרך היחידה להתקשר בגשמיות

הטקסים וה'שיטה' שבה הם עוסקים נובעת מכך שהם טוענים שהרבי חי בגשמיות, ומשום כך – רח"ל – הם אינם נוסעים לאהל הק', אלא עוסקים ביצירת דמיונות שכביכול הרבי מתהלך בגוף גשמי ב-770.

הרחמנות עליהם גדולה.

הרבי הוא החסיד הגדול ביותר של הרבי הקודם. הרבי באמת חי עם סימן כזו ב'אגרת

כולנו מזועזעים מהמראות הקשים שנראו ב'בית חיינו' – 770, כאשר אלה שכבר שנים מנהלים במקום טקסי ביזוי הכי נורא של הרבי הוסיפו חטא על פשע והראו את עומק החושך בו הם שרויים כאשר ניתצו ביד גסה את הקירות הקדושים של בית הכנסת של הרבי. מה אתם יכולים להגיד בקשר למצב?

לצעירים הללו, ולכל מי שמגיע ל-770 על מנת לעסוק בפעולות שונות ומשונות שאינן לימוד התורה, תפילה ועבודת ה', מתוך עדינות, דרך ארץ ובדרך שמסר לנו הרבי – אין כל מקום ב-770. עליהם לעזוב את המקום ולחזור למקומות שמהם באו.

בזמן שבית המקדש היה קיים – 'כשם שבא לראות כך בא ליראות'. בבית המקדש נראו לעיני בשר גילויים מוחשיים שעוררו מאוד את האדם, אף אם לא עשה דבר לשם כך. אולם לאחר החורבן, נדרשת מאתנו התבוננות, 'עבודה' והכנה. אם אדם לא נוסע עם הכוונות וההחלטות הנכונות – מה יעורר אותו? אין דברים חיצוניים שיעוררו אותו.

כאשר הוא עורך הכנה ומקבל החלטות, כאשר הוא מפנים מהי המציאות של הרבי – 'אמונה', יראה ואהבה'. שהמציאות של הרבי אינה גשמית, אלא רוחנית, לא שייכות בה הגבלות הגוף וממילא הרבי הוא נצחי, אזי הוא יקבל את ההשפעות המבוקשות ונסיעתו אל הרבי חשובה והכרחית.

"עומד בין ה' וביניכם", ואת הקשר הזה מקבלים כאשר מגיעים אל האהל הק'.

יש טוענים שאף שהנמנעים מהליכה אל האהל טועים, הרי שלמען האחדות ואחוות הרעים יש להימנע מלהזכיר את האהל הק' ויש להתחשב במנהגים אחרים של אותם שאינם מכירים באהל הק'.

משקר לא יכולה לצאת 'אחדות'. איך תצא 'אחדות' משקר?!

יש מציאות על פי תורה, והתורה מתחשבת במציאות. נסיעה לאהל היא בדיוק כמו שנסעו אל הרבי לפני ג' תמוז, ומי שנמנע מהנסיעה – חסר לו עיקר העיקרים. אי אפשר להתחשב בהנהגה כזו ולוותר על המקום בו מגיעים אל הרבי כפשוטו ממש. לוותר, רחמנא ליצלק, על הרבי.

כמובן יש לנהוג באהבת ישראל, להראות אהבה גם למי שלצערנו מחזיק בדעות כאלה, לקרבו, לזכור שהוא יהודי, שהוא לומד חסידות, שהוא מתכוון לחיוב. כך הוא חונך. הוא טועה, וזה כואב, וצריך להיות אכפת ממנו.

אבל להתחשב בדעות הללו – דעות שמסלפות את החסידות, מסלפות את מה שהרבי רוצה – על חשבון האמת, על חשבון הכבוד של הרבי, על חשבון הפצת המעיינות – זה מופרך ביותר. את האנשים יש לאהוב ולקרב בכל מאודנו, אבל לדעות – אין לתת שום מקום.

כִּחַ מהרבי

איך חסיד יכול לחוש שהרבי חי עמו ומנחה את דרכו היום?

בספר מלכים מסופר שַׁעֲמֹן, שר צבא מלך ארם, היה מצורע. בביתו הייתה שפחה יהודיה שנשבתה מארץ ישראל. היא אמרה לאשתו של נעמן שאלישע הנביא מחולל מופתים והוא יכול לרפא את בעלה. לאחר אריכות המעשה, כאשר אלישע הנביא אמר למלך להביא את נעמן אליו על מנת שיידע ש'יש נביא בישראל, הורה אלישע לנעמן לטבול בנהר הירדן שבע פעמים ובשרו יתרפא. נעמן התרגז, לרחוץ בנהר הוא יכול גם בנהר. אולם כאשר הוא עשה זאת – בשרו אכן נרפא לחלוטין.

נעמן חשב ש'מופת' צריך להיות גילוי מן השמים, משהו יוצא מגדרי הטבע. הוא תהה: הנביא מורה לרחוץ במי הירדן? זה הכל?! אבל הסוד הוא להקשיב ולקיים. כך מתרחשים כל ה'מופתים'. לא צריך לשאת עינינו ולחפש עניינים שלמעלה מדרך הטבע.

גם בעניין הקשר עם הרבי, הדרך היא לא באמצעות התגלויות שמימיות ולא באמצעות דימונות שווה שאנו רואים לאן הם מובילים,

וסופם מי ישורנו: הרבי מינה כל אחד לשליח, 'שלוחו של אדם כמותו'. הרבי נתן כח לכל החסידים, והכח שלנו מגיע רק מהרבי. בשעה שאנו מבצעים את השליחות, הרי שהרבי חי בתוכנו ופועל באמצעותנו. הרבי עמד ועמל על כך שידפיסו את אגרותיו, משום שבהן יש הנחיית דרך עד ביאת משיח צדקנו לכל מה שאנו זקוקים לו – כל אחד יכול לחפש ב'מפתח העניינים' ולמצוא התייחסויות שהרבי כתב לאנשים שהתמודדו עם בעיות ושאלות שהוא מתמודד עמהן.

בהיותי בן ארבע-עשרה כתב לי הרבי (בתרגום מאידיש): "בוודאי יש אצלך את ספר התניא, בו אתה תמצא תשובה על שאלותיך. ואם יש לך את דפוס התניא עם המפתח עניינים, יוקל עליך החיפוש". היום זכינו ויש לנו את האגרות קודש' של הרבי. בהם, הרבה יותר קל למצוא מענה לכל שאלה והתמודדות ולהבין היטב את המענות וההדרכות.

כל אחד שמעיין באגרות הקודש של הרבי נוכח לראות שהוא לא היחיד. הבעיות והתמודדויות שלי חוזרות ונשנות. אין חדש. הסיבה שהכל קשה יותר ושפחות מאמינים היא משום שאין רגש אלקי. כי לא לומדים ומתייחסים לדברים כפי שהרבי רוצה, לא חיים עם חסידות; וממילא – לא מרגישים את הקשר שלנו לאלקות, למאמר החסידות.

הרבי מוריד את הדברים באופן כזה שכל אחד, אפילו ילד, יכול להבין.

כל המדובר אמור מבחינת התורה וההוראות שהרבי נתן לנו, מה בנוגע לקשר האקטיבי עם הרבי היום?

מי שלומד חסידות יודע שלא כל דבר מוגבל

בהגבלות גשמיות. אני מוגבל במגבלות גשמיות, אבל הרבי איננו מוגבל, ואל לי לתפוס אותו בהגבלות הגשמיות שלי.

אנחנו לא לבד; 'שלוחו של אדם כמותו' – יש לנו הכוחות של הרבי לעשות כל מה שהדור צריך עד ביאת המשיח. בכל אחד מאתנו יש ניצוץ רבי, אנו שלוחים, ובנו הדבר תלוי. מי שאכן עושה מצדו את העבודה, רואה שהרבי חי אתו. חסיד שלוקח מאמר של הרבי, לומד, מתעורר, מתקשר ומתאחד עם הרבי, יכול לבקש: רבי, תעזור לי בעניין זה וזה. והרבי יעזור לו, יברך אותו.

הולכים לאהל, יש קשר עם הרבי, הרבי שומע ורואה ומברך ומסייע. הרבי ממשיך להיות אתנו, לחיות בתוכנו, ולהחיות אותנו.

אבל ה'אל"ף בי"ת' של חסידות חב"ד הוא: 'אל תקרי יחיה אלא יחיה'. כל אחד צריך לעבוד בכוחות עצמו.

אני זוכר שכשהרבי הוציא את השיחה של 'בית רבינו שבבבל', בשנת תשנ"א, נפחדתי נורא. מדוע הרבי יוצא עם השיחה הזו? לא רציתי לחשוב על כך אבל לא היה בחיי דבר שהפחיד אותי כל כך כמו השיחה הזו. מדוע הרבי מוציא לפתע שיחה על מקום בו הרבי מתפלל ולומד, ש'קדושה אינה זהה ממקומה'? מדוע הרבי מוציא את השיחה הזו בתשנ"ב?

והייתה עוד שיחה שהבהילה אותי נורא: השיחה של ב' אדר תשמ"ח, כאשר הרבי דיבר על מצב של אחרי מאה ועשרים שנה ונתן הנחיות מה לעשות במקרה של שאלות בכל אחד מהנושאים.

אבל כשמביטים על השיחות הללו היום, רואים שהרבי הכין אותנו למצב הזה, הדרך

ידוע הסיפור (שהרבי סיפר בהתוועדות) על ה'בית יוסף' שהתייגע קשה להבין עניין מסוים בתורה, ואחר עמל רב ועצום השיג את הפשט. באותו יום שמע יהודי פשוט שלומד את אותו עניין בתורה ולומד בפשטות, בלי יגיעה, את הפירוש שהוא התייגע מספר ימים להבינו.

הייתה לו נפילת הרוח. האם הוא אכן הראוי לכתוב את ה'שולחן ארוך' בשעה שהוא צריך להתייגע מספר ימים להבין משהו שיהודי פשוט מבין מיד?

ה'בית יוסף' שאל על כך את 'המגיד' שנשלח מן השמים ללמדו תורה, והמגיד אמר לו שלאחר שהוא העביר את הקליפות שהעלימו והסתירו על הסוגיא – כל אחד יכול להשיגה. אבל גם כדי להשיג את הסוגיא אחרי שה'בית יוסף' הסיר את הקליפות המקשים על השגתה – צריך לרצות להבין, להיות קשוב לכך.

גם בענייננו: הרבי מודיע לנו שאין קשיים חיצוניים. אין הדבר תלוי אלא ברצון שלנו, וכל אחד שירצה – יצליח לעבוד.

מה התפקיד הדרוש מאתנו לעת הזו?

בראש ובראשונה: דוגמה חיה. דוגמה חיה למה שחסידות פועלת על האדם. שהתפילה תהיה תפילה כזו שתראה לכולם מה חסידות פועלת; שההנהגה תהיה כזו שכל אחד ישאל את עצמו מאיפה קיבלתי אותה – ויידע שהיא מגיעה מכך שאני לומד חסידות, לומד את השיחות, לומד את האגרות והולך בדרך שהרבי הנחה; להוות דוגמה חיה כיצד נראה יהודי שהולך בדרך שהרבי הורה והראה לנו.

אם אני לא מהווה דוגמה חיה, אם התפילה מהירה, והחסידות כולה היא חיצונית ושטחית – זו לא חסידות ולא התקשרות.

אותו הדבר בעניין לחיות עם משיח: חיים עם משיח פירושו שכשם שלאחר ביאת המשיח לא יהיו מניעות ועיכובים, אלקות תהיה בגילוי, לא יהיו עוד העלמות והסתרים; כך כבר עכשיו אין את אותם העלמות והסתרים, אפשר לחיות אלקות, לעבוד את ה', להיות חסיד כמו בזמן אדמו"ר הזקן ויותר מכך.

חסיד צריך ליצור סביבה, כפי שכתוב ב'היום יום'. חסיד שאינו יוצר סביבה צריך לערוך חשבון נפש – מדוע אינני משפיע על אחרים? אם אני אראה דוגמה למה שחסידות יכולה לתת, למה שחסידות נותנת – שהיא מאירה את המבוכות של הדור, את ההעלם וההסתור, שהיא מהווה פנס מאיר שמעניק תשובות בהירות לכל השאלות – אז השני יושפע ממני וירצה גם הוא ללמוד חסידות.

כך מתקשרים לרבי. כך מביאים את המשיח.

הרב שוחט ב'יחידות'

לפעול ולהתייגע מספיק: בירור הניצוצות קשה מדי. זה למעלה מכוחותינו. אבל הרבי מגיע ומודיע לנו שהניצוצות הקשים הללו נתבררו. אין יותר מניעות ועיכובים, העבודה קלה ביותר, אין תירוצים.

הזכרנו לעיל את פרק מ"ז בתניא. אדמו"ר הזקן אומר בו שעל ידי התורה והמצוות מוציאים את הנפש האלקית ממאסר הגוף והנפש הבהמית, ובכל יום ויום אפשר לצאת מכל המיצרים והגבולים, משום שעל ידי התורה והמצוות 'אותי אתם לוקחים' – לוקחים את הקב"ה בעצמו ויוצאים מכל המיצרים והגבולים, ואין מעכב אלא הרצון.

זאת אומרת שלאחר מתן תורה, כאשר ניתנה היכולת לצאת ממצרים על ידי תורה ומצוות אין את העיכובים והמיצרים הקשים שהיו קודם לכן, יש בידינו כל הכלים לצאת מהמיצרים בכוחות עצמנו על ידי תורה ומצוות, אלא שעדיין יש רצון ובחירה חופשית, ואם אדם אינו רוצה – לא כופים אותו.

הרבי אומר לנו שעתה, הדבר היחיד שמעכב הוא הרצון שלנו. אין הגבלות חיצוניות. עכשיו העבודה מוטלת עלינו, אנו צריכים לעמול ולהביא את המשיח. ניתנו לנו כל הכוחות להשיג את זה, לרצות את זה, לשאוף את זה, לצמא לזה, לדעת שיש לנו את הכלים. אין שום דבר שמעכב, רק הרצון.

כיצד צריך לנהוג בכל עניין ונתן הוראות ברורות כיצד לנהוג בתקופה הזו. והרבי לא נתן מקום לרעיון שהפתרון למצב זה יהיה בדמיונות של גוף גשמי. לומר שלא קרה שום דבר בגשמיות – זו לא הייתה אופציה.

הרחמנות באמת גדולה, כי בשעה שהם עוסקים בדמיונות שווא שאין בהם כלום חוץ מריקנות שמביאה לידי חטא, הם מפסידים את הקשר האמתי עם הרבי, את הדרך הממשית שאכן כן קיימת להתקשר ולהתחבר ולהתמסר אל הרבי – בהליכה לאהל הק'.

לחיות עם משיח

בשנה האחרונה שבה זכינו לשמוע שיחות מהרבי, הרבי התבטא כמה פעמים ש'נסתיימה עבודת הברורים' ושהעבודה היחידה שנותרה היא 'לקבל פני משיח צדקנו'. מה הפירוש בדברים? כל קיום המצוות שלנו הוא לברר את ניצוצות הקדושה, האם עבודה זו הסתיימה?

לאורך הדורות ביררו היהודים בעבודתם ניצוצות רבים. הניצוצות הקשים ביותר לבירור נותרו לדורות האחרונים, ככל שחושך הגלות הלך וגבר.

יהודי יכול לחשוב שיש בידיו תירוץ שלא

הרב שמואל רסקין

דוד מלך ישראל חי וקיים!

שזה בשלושים השנים האחרונות, לא נופלים במאומה במסירות נפשם והתמסרותם לכוונה העליונה.

אלא, שמאתנו, קצת יותר מבעבר, נדרש משהו שתמיד היה דרישת בסיס בחב"ד, אבל היום הרבה יותר: אחריות. הרבי חנך אותנו לאחריות אישית וקבוצתית. הרבי רצה שיהיה אכפת לנו מדירה בתחנות, שיהיה אכפת לנו מ"כרמי שלי", ממה שקורה אצלנו בחב"ד, וכמובן שיהיה אכפת לנו מ"עניי עירך", מגופו ונפשו הבהמית וחלקו בעולם.

האחריות הזו, מושג כה חב"די, היא שתובעת מאתנו להתיישב מזמן לזמן ולהתוועד על עצם העניין, על החיים האלו של הרבי, על מרכז חיינו שלנו, כפי שהם בימים אלו.

בחינת רוממות

לקראת שבת יו"ד שבט תש"י מסר הרבי הריי"צ נ"ע לידי חתנו, הרבי, את 'המשך' ('המשך' הוא סדרת מאמרי חסידות המהווים חטיבה אחת) "באתי לגני", על מנת להדפיסו.

ה'המשך' כולל עשרים פרקים, המחולקים לארבעה מאמרים.

הרבי הכין שניים מהמאמרים לדפוס בקונטרס שיצא לקראת שבת יו"ד שבט. ולכל אחד מהם קבע הרבי הריי"צ 'דיבור המתחיל' משלו – 'באתי לגני' – ליו"ד שבט, ו'היושבת בגנים' – ליו"ג שבט.

לקראת פורים התעתד לצאת לאור קונטרס נוסף, עם המאמר הבא ב'המשך', שהיה אמור להיפתח ב'דיבור המתחיל' משלו. אלא שהרבי הריי"צ, כידוע לנו, הסתלק בשבת יו"ד שבט, ואת המאמרים הבאים הוציא הרבי כמות שהם, בלא 'דיבור המתחיל' עצמאי.

הקובץ הבא, יצא לקראת פורים, והרבי כתב בפתחו הקדמה. הקדמה שחובה עלינו ללמוד בעיון רב. בואו נלמד אותה יחד:

ב"ה.

בוה הננו מוציאים לאור הקונטרס לימי

רבי ברוך חב"ד

הסיפור הזה ממחיש היטב את ההבדל המהותי בין הגישה לכל העניין של 'רבי' ו'צדיק' במחוזות פולין גליציה והונגריה, לבין הגישה באזורי רוסיה מהם מגיעים רבותינו. רמז לכך יש גם ברשימות היומן של הרבי, שם מתואר כיצד הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב לא הבין כיצד החסיד של אדמו"ר הזקן לא ידע את שם אמו של הרבי, ואמר בסוג של טרזניה: "ריישישע חסידים" – חסידים מ'רייסיין'...

השאלה היא האם הרבי הוא עבורי, או שאני עבורו. זאת שאלת יסוד, שיש לעסוק בה. התפיסה הרווחת היא שהרבי הוא כאן עבורי. אבל החינוך החסידי-חב"די הוא שאנחנו כאן עבור הרבי. והנפקא מינה עצומה: אם הרבי הוא עבורי, אז הוא החצוצרן והרקדן. אבל אם אני עבורו, והוא בחר שלא לעבור בפני התיבה, ולא לתקוע בשופר – אז ככה זה, וזהו זה. ב'חווה' בין הרבי ובין החסידים אין שורת תנאים לפיה הרבי חייב לחלק לחסידים דולרים, להתפלל בציבור, או כל פעולה אחרת. הרבי יכול להיות רבי בדרכים שאותן הוא בוחר.

[ולא נגענו עדיין בגישה השלמה של 'צדיק באמונתו יחיה' של אדמו"ר הזקן, ובעוד סוגיות רבות מספור שהגישה שלנו, חסידי חב"ד, שונה לחלוטין משל כל העולם. ועוד חזון למועד].

בשלושים השנים האחרונות, יש לנו רבי, רבי אמיתי וחי, רבי שפועל ועושה, והופך את העולם הגדול, והופך גם את העולם קטן זה האדם. רבי שמחנך כל אחד מאתנו, ואף שולח שלוחים, רבי שנוכח אצל כל אחד מאתנו בכל רגע מחייו. אלא שהרבי הזה, בחר, מסיבות כאלו ואחרות, שהתקופה הזו של הנשיאות היא באופן אחר. לא נשמה בגוף.

האם זה נוח לנו, נעים לנו, טוב לנו? – ברור שלא. היינו רוצים אחרת. אבל זו המציאות, זה מה שנדרש מאתנו, ומתוך כך אנחנו פועלים. דרך אגב, אין לנו מה להתבייש מול דורות קודמים, החסידים של הרבי של היום, ככה, כפי

פגשתי ברכבת חסיד בנוסח רוסיה.

כך סיפר רבי חיים אלעזר ממונקאטש לתלמידיו, ברצותו לתאר את מעלת חסידי רוסיה (ריישישע חסידים) על פני חסידי הונגריה.

שאלתי אותו: מנין בא יהודי. והוא השיב בגאווה גלויה: הייתי בתשרי אצל הרבי שלי. ואני, שידוע על רבו, רציתי לשמוע באמת מה אירע שם וכיצד נראה 'תשרי' אצל אותו אדמו"ר.

המשכתי ושאלתי: נו, וזכית לשמוע תקיעות מהרבי? – הוא הביט בי, והפטיר: "האם לדעתכם הרבי שלי הוא חצוצרן?" ("מיין רבי איז עפעס א פייפער?"). הרבי שלנו, שליט"א, כלל איננו תוקע.

נו, אמרתי, הרבי בוודאי ניגש להתפלל לפני התיבה את תפילות היום הקדוש, איזו תפילה הוא מתפלל? מה זכית לשמוע שם? ושוב, מביט בי החסיד במבט מוזר ואומר: "הרבי שלי הוא לדעתכם איזה חזן?" ("מיין רבי איז עפעס א חזן?"). הרבי שיהיה בריא, כלל לא עובר בפני התיבה.

התעקשתי. דברי התעוררות קודם תקיעות בוודאי הרי שמעתם ממנו, ושמא דברי תורה וחיווק בצאת החג. והחסיד מסתכל עליי כלא מבין. ובאותו הטון מחזיר לי: האם נראה לכם שהרבי הקדוש שלנו הוא איזה דרשן? ("עפעס א דרשן").

אחרי ששמעתי שהרבי הוא גם לא רקדן, וגם לא זמר, לא התפלאתי כלל לשמוע שהיהודי החסיד הזה כמעט ולא ראה את פניו של האדמו"ר במהלך החודש, ובוודאי שלא נתן לו שלום ולא החזיר לו שלום, נותרתי בשאלה גדולה: אז עבור מה נסעת אל הרבי לחודש תשרי?

והחסיד הרוסי, חסיד אמת, השיב לי בפשטות: כדי להתפלל עם הרבי תחת אותה קורת גג!

הפורים הבאים עלינו לטובה, הכולל מאמר ושיחה.

המאמר בא בהמשך למאמרי יו"ד – יג שבט, וניתן, מכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ, להוציאו לאור לפורים.

– וכן המאמר ליום ב' ניסן, הנמצא עתה בדפוס –

אבל לא מסר לנו את התחלת (א) המאמר וסיומו וקיצורי הפרקים, ובעשור לחודש אחד עשר נסתלק (ב).

השיחה הבאה בקונטרס זה היא שיחת פורים ה'תש"ד, ונדפסה ע"פ רשימת השומעים.

בשולי הגיליון ציין הרבי הערות:

א. כבר כתבתי בפתח דבר תורת שמואל שער שני, אשר כמה המשכים נכתבו, ע"י אדמו"ר האומרם, לכתחילה בחטיבה אחת, ורק אחר כך נתוספו, על הגליון או בקונטרס בפ"ע, התחלת וסיום כל דרוש.

ב. לביטוי הסתלקות, יש להעיר מהמאמר שניתן ליום ההסתלקות (ד"ה באתי לגני פ"א), דמפרש מה שכתוב בזהר כד אתכפיא סטרא-אחרא אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין, דהיינו שנמשך יקרא דקודשא-ברוך-הוא בכולהו עלמין (אלא שהגילוי הוא בבחינת רוממות).

זה הקטע הראשון מהפתח-דבר, כולל ההערות עליו. כמה יש ללמוד כאן:

ראשית, זהו המאמר הראשון המופיע לאחר ההסתלקות, אבל יש כאן אמירה רגועה וברורה. לא לחץ ולא מתח, לא פחד ולא פאניקה. הרבי שלנו מחזיק את ההגה ומסביר לחסידים: שימו לב, יש כאן קונטרס מהרבי, הוא בעצמו מסר אותו לדפוס. כן, יש הבדל בין הקונטרס הזה לבין מה שאתם רגילים, כי הרבי הקודם "לא מסר לנו" את הרגיל. המציאות היא שלמרות ש"כמה המשכים" נכתבו בצורה מסוימת, הרי ש'המשך' הזה נמסר באופן אחר. זו המציאות.

דבר שני, "בעשור לחודש אחד עשר נסתלק". המילים היבשות לכאורה האלו, אינן מגובות ב"אוי געוואלד" – למרות שבוודאי זה מה שכל חסיד רואה כאן – אלא בהערה נוקבת: הרבי הקודם דיבר על כך מראש, והמושג 'הסתלקות' איננו כפי שאתם מבינים אולי בטעות, שהרבי הלך למקום אחר. ממש לא. בפרק הראשון של המאמר "שניתן ליום ההסתלקות" (אנו קולטים את גודל האמירה? מאמר שניתן ליום ההסתלקות. הרבי כל שנה חוזר על זה עד שהתרגלנו. אצל הרבי ברור שהרבי הריי"צ שולט במצב עד לפרט הכי אחרון!) – שם הוא מבאר ש"הסתלקות" פירושו "גילוי בכולהו עלמין", אלא שהוא באופן אחר, לא בצורה הרגילה אלא "בבחינת רוממות".

הרבי ממש אומר לחסידים: הרבי אתנו. הוא נתן לנו מאמר. המאמר קצת שונה, אבל ככה זה. והייתה הסתלקות. אל תבהלו, הרבי איתנו, הוא דיבר על זה מראש, הוא אמר שזה "גילוי בבחינת רוממות".

נחמה לנדכאים ולנאנחים

לא, זה לא שיש כאן מסר ש"הכל בסדר, לא קרה כלום". בהחלט קרה. ואנחנו בהחלט מזועזעים, והרבי ממשך בקטע השני והרחב יותר של הפתח דבר:

ידוע מה שכתוב באגרת הקודש (סימן כז) לנחם בכפליים לתושי' את ה"נדכאים הנאנחים והנאנקים" אשר הצדיק "שבק חיי . . . לכל חי היא נפש כל חי הקשורה בנפשו . . . בכל אחד ואחד כפי בחינת התקשרותו באמת ואהבתו אהבת אמת הטהורה".

הרבי מתייחס בפירוש לצורך שלנו בנחמה, בעובדה שאנחנו "נדכאים הנאנחים והנאנקים".

על המילה 'נאנקים' מעיר הרבי לאור התורה שמות דף סד, לענין 'נאקה'. שם נאמרו שתי נקודות. האחת – שנאקה הוא שם של בעל חיים, "שהוא צעקה של נפש הבהמית". ומצד שני – ש"על ידי זה מעורר צעקה של חיות המרכבה, שהם בחינת בהמה, ועל ידי זה והחיות נושאות את הכסא כו'. כי שרשם מעולם התווה למעלה מבחינת 'אדם', ולכן 'וישמע אלקים את נאקתם' דוקא". כלומר: הקושי עם ההסתלקות הוא קושי טבעי שבמהותו נוגע לנפש הבהמית, אלא שהוא מעורר למעלה רעש גדול גם כן.

לא יאומן! עד כמה שהרבי נותן מקום, ומקום רחב, לכאב הזה של החסידים, הוא ממסגר את זה בעדינות, באמצעות ההערה הקטנה הזו, אל מסגרת מאוד מוגדרת: קשה לך כי אתה בן אדם ויש לך נפש הבהמית. וזה בסדר. יש גם מקום לזה. זה גם עושה רעש למעלה.

פה זה מתחיל וכאן זה נגמר.

והרבי ממשך:

וביאר בספר ענין ההשתטחות ד"אף אותם שלא ידעו בו ולא הכירו בו בעודו בחיים חיותו רק שלמדו בספרים הקדושים שהניח ברכה אחריו ונהנים מאור זיו תורתו ומתחזקים על ידי זה בעבודת הוי' . . . בודאי גם המה נקראו תלמידי . . . כי המה מאמינים בהצדיק ההוא ומקבלים ממנו אור תורתו . . . הענפים נמשכים לשרשן".

ופירש כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ במכתב, אשר "גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב וכותב, כי בראית פנים בלבד לא סגי".

ובמכתב שני יפרט "השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי מאחר שאין אני מכירו פנים . . . ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה, כשהוא לומד המאמרי

חסידות שלי קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו בלימודם ובהתוועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

וכאשר נלמוד תורתו ושיחותיו ונלך בדרך זו הישרה אשר הורנו, הנה "כמים הפנים וכו' ורוח אייתי רוח ואמשיך רוח ורוחו עומדת בקרבנו ממש . . . שגם בזה העולם המעשה היום לעשותם אשתכח יתיר". ומה עד כאן עומד משמש, אף להלן עומד ומשמש".

חסידים אנחנו ויש לנו עניינים עם הרבי – והם לא נפסקו בשום אופן בהסתלקות. הרבי, אולי בפעם הראשונה, מציין לאגרת הקודש כז, שהפכה להיות יסוד הבניין שהרבי בנה וביאר את סוגיית התקשרות אחרי ההסתלקות – שהצדיק מצדו בוודאי לא מפסיק את התקשרותו אתנו.

ומיד אחר כך, הרבי מלמד אותנו יסוד: אל תטעו לחשוב שההתקשרות אחרי ההסתלקות היא עניין של המשכיות לעבר, כאילו משהו נעצר ביום ההסתלקות ומכאן ואילך זה רק המשך של מקודם. ממש לא. אפשר להתקשר אל הרבי בדיוק כמו קודם, מחדש, מההתחלה. והוא מצטט שלושה מקורות:

בתחילה מקונטרס ההשתטחות (בסגנון המתוק של השנים הראשונות: "וביאר בספר") – שההתקשרות יכולה להיות לחלוטין באמצעות הספרים, וגם הלאה "הענפים נמשכים לשרשן". ואחר כך משתי אגרות של הרבי הריי"צ בהן מבואר היטב שההתקשרות, תמיד, לא רק אחרי ההסתלקות, תלויה בלימוד תורתו ובשמירת התקנות. הרבי אף רומז שההתקשרות עוד קודם לא היתה שלמה אלמלי לימוד תורתו "שבראיית פנים לבד לא סגי".

איי, זה לא נוח לנו? – אז מה! ככה בדיוק הוא בחר.

שלושים שנים לג' תמוז, והרבי נעשה יותר נוכח, יותר פעיל, יותר 'בריא', כלשונו של הרבי בתמוז תשמ"ה. גם החסידים, מקושרים היטב, מחוברים נכון.

רק מזמן לזמן, מקבלים תזכורות כואבות, שבחב"ד אין קיצורי דרך. ומזמן לזמן צריכים לשבת ולדבר על הכל מההתחלה. יתכן שקריאת ההשכמה הנוראית שקיבלנו, היא גם קול מן השמים המזכיר לנו "אלכה ואשובה אל אישי הראשון", לשוב למקורות, לשוב וללמוד, ולהתוועד, ולהתדבר יחדיו, כחסידים, ללמוד מהי חובתנו כלפי הרבי, ובמה היא ההתקשרות. רק כך לא יתפתחו להם תופעות בהם החסידים מחליטים כיצד הרבי צריך להתנהג, באיזו צורה הוא אמור להתנהג, ומה בדיוק עליו לעשות.

הקידושת

שספגו הכל

על קדושת 'בית חיינו', על היוקר שלו אצל חסידים, ועל היחס המיוחד של הרבי לכל אבן ולבנה מאבני המקום הגדול והקדוש

"כשם שאלה שנוסעים מכאן צריכים לידע שהרבי נמצא עמהם בכל מקום שנוסעים אליו, כמו כן אלה שבאים לכאן לד' הכתלים של הרבי אפילו אלה שבאים רק בזמנם הפנוי, צריכים לידע שעיקר קביעותם היא כאן בד' הכתלים של הרבי, אלא שלפי שעה (גם אם שעה זו נמשכת ריבוי זמן) נוסעים מכאן.

איתא בגמרא שלעתיד לבוא "אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר כי אבן מקיר תזעק וכפיים מעץ יעננה". כלומר, גם לאחר שיעברו אלפי שנים, מזמן אמירת פסוק זה עד בוא יום ה' הגדול והנורא, יעידו קורות הבית (שאינו קיים משך זמן רב) על מה שאירע בתוכו.

ועל אחת כמה וכמה בנוגע לד' הכתלים וקורות ביתו של הרבי, שבו התפלל, ולמד, ועסק בענייניו, וקיבל אנשים ליחידות בהתייחדו עם בחינת היחידה שלהם, הרי בודאי שקורות בית זה שבו נמצאים אנו הוספגו היטב בכל העניינים הקשורים עם מהותו של הרבי!

(משיחת י"ב תמוז ה'שי"ת)

על זה אנו מוסרים נפשותינו

סיפר פעם ה'חוזר' של הרבי, הרב ר' יואל כהן, כי בימי לימודיו בישיבת 'אחי תמימים' בתל אביב, היה לו חבר, שאביו היה בעברו 'תמים' בישיבת 'תומכי תמימים' שבליובאוויטש, ומסיבות שונות וטענות מוצדקות, החליט האב להעבירו ללמוד בישיבה אחרת, בעיר סמוכה.

אל מוסדות החינוך של הילדים, יהא זה בצעידה של ערב ברחובה של עיר, בכל זמן, בכל מקום, והיו עיני ולבי שם כל הימים.

לא פלא אם-כן כי הפגיעה החמורה בכתלי הבית הגדול והקדוש, היוותה חץ שנון בלבו של כל חסיד ומקושר. זו ההזדמנות לעורר את האהבה הנושנה, ולעסוק בגדולת הבית הגדול והקדוש, הר סיני אשר בו מסר הקב"ה תורה לעמו ישראל על ידי משה עבדו, וממנו אורה יוצאת לכל העולם כולו.

בתוך לבו של כל חסיד או שליח מבוגר, מסתתר לו 'סעווען-סווענטי-בחור' קטן, ומזמן לזמן כאשר נוסעים לרבי חוזר אותו '770 בחור' וממלא את החסיד באנרגיה ובחיות של קדושה לפרק זמן נוסף. בכל פעם שנשב בהתוועדות חסידים נספר סיפורים מ770, בכל סעודת שבת, עם המשפחה, עם המקורבים, ניכנס יחד אתם אל הבית הזה, אל מוצאיו ומובאיו. בכל הזדמנות כאשר נאזין לשיחות הקודש, נצפה בהתוועדויות, בדולרים או בפנינים מבית חיינו, נשוב ונחזור ל770. יהא זה תוך כדי נהיגת בוקר

צר מלהכיל את התלמידים הרבים שהצטופפו בו.

אך הרבי מנע את העניין, ולא רצה להיות קשור למחשבה שרוצים לנגוע ולשנות משהו בקירות של בניין 770. אותו הדבר היה גם בהמשך כאשר החל הרבי לקבל מדי יום ראשון בשבוע את המוני בית ישראל ולהעניק להם גשליחות מצווה של דולר לצדקה, והגיעה דרישה להציב פתח נוסף בקומה בכדי שהתור של המוני האנשים לא ימנע את יכולת תלמידי הישיבה ללמוד בתוך ה'זאל'. הכוונה הייתה להפוך את אחד החלונות שב'זאל' לדלת, על מנת שיהיה ניתן להיכנס אל ה'זאל' מן החצר, דבר שאכן נעשה בסוף.

אך הרבי הביע את מורת רוחו מכך שנגעו ושינו בצורת בניין 770, הבניין השייך לחמיו, הרבי הריי"צ, למרות שלכאורה הדבר נעשה לרווחת הקהל.

צריך לדעת שעל כל פרט הקשור לאישור הבניה והרחבה של המקום הקדוש הזה, הרבי נתן הוראות והנחיות ברורות, והפקיד את הסמכות בידי האחראים, ואין לזוז מהם כמלאו נימה".

בדומה לכך, שמענו פעם מהמזכיר הרה"ח ר' ירחמיאל בנימין קליין ע"ה כי לאחר שבנו מבנה קבע ב'שאלאש', ששימש בשנים הראשונות

את זלמן שז"ר בין כותלי הבית, הצביע

על המקום בו התפלל כ"ק חותנו אדמו"ר נ"ע, ואמר: "כאן הוא רקד בשמחת תורה, כאן הוא בכה בתשעה באב. את כל אלו לא היה אפשר להביא אליך לבית המלון". והרבי אף חזר ודרש את מספרו של הבניין, 770, וביקש שתמונת השלוחים תהיה על רקע הבניין הזה. אפשר להרחיב ולהאריך בכל זה לרוב, אבל אחרי שהוציא לאור את "קונטרס בית רבינו שבבבל", ובו ביטויים מיוחדים ונדירים מאין כמותם על מעלת וקדושת המקום, "בי כנישתא דשף ויתיב" שהוא מקום המקדש מעט העיקרי דומן הגלות שממנו מגיעה השראת השכינה לעולם כולו.

כל אלו ידועים ומפורסמים, אך כעת יש לדענן את הזיכרון ולחדש את הישנות.

אף לא מסמר אחד!

כך סיפר הרב שלמה זרחי:

היה זה בתחילת שנות ה-70, כאשר הנהלת הישיבה אשר ב-770 ניסתה לקדם תוכנית, וגם התחילה לגייס כסף, במטרה להגדיל את היכל בית-הכנסת שבקומה למעל ("הזאל הקטן"), ולהרחיבו עד בנין הספריה, מכיון שהמקום היה

לאחר שאותו תלמיד עזב את הישיבה, זימן ראש הישיבה, המשפיע הרב ר' שאול ברוק ע"ה, את ר' יואל וביקשו כי בערב, כאשר יחזור מהישיבה לביתו שברמת גן, ייכנס לביתו של אותו 'תמים' שהוציא את בנו, וימסור לו פתק מר' שאול.

וכך בערך כתב ר' שאול על הפתק:

לידידי התמים ... שי' זכור מה שלמדנו בליובאוויטש, אז פאר 'ברכו', שמד"ט מען זיך ניט [=שאינן משתמדים בגלל בעיות עם 'ברכו']. שאול סנאווסקער נ.ב.

הנני חותם בשם זה, ולא כפי שרגילים עתה. כי כך היו קוראים אותי בליובאוויטש, וזה יקר אצלנו, ועל זה אנו מוסרים את נפשותינו.

הפתגם השגוף והחריף הזה "עבור ברכו לא משתמדים", כלומר, אין מחליפים מקור מים חיים בגלל בעיות כלשהן, גם כאשר הן נוגעות בעניינים "חשובים", הוא רק חלק קטן מהמסר הכה-עוצמתי שהעביר המשפיע ר' שאול בידי תלמידו. החץ האמיתי מונח ב"נכתב בצדו". אני אינני ר' שאול ברוק, אני בסך הכל "שאול סנאווסקער", זהו שם העצם שלי, כי כך כינו אותי בליובאוויטש, ועל התום הזה של שנות ליובאוויטש לי, אני לא מוכן לוותר בשום אופן. ומה אתך?

גם אם מעולם לא היינו זוכים לשמוע מהרבי דברים במעלת המקום הקדוש הזה, היה הוא יקר בעינינו לפחות כמו שליובאוויטש היתה יקרה אצל ר' שאול. הרטט שעובר לכל אחד כאשר הוא שב ורואה את צורת הבית אחרי משך זמן של פרידה, איננו קשור דוקא לשיחות ולביאורים שזכינו לשמוע במעלת המקום הזה. תמונת 770 בבתים רבים, ובנייני בית חב"ד בצורת 770, גם הם לא כרוכים דוקא בשיחה כזו או אחרת. "זה יקר אצלנו ועל זה אנו מוסרים את נפשותינו".

אבל אותן ידיים שלא רעדו להניף ברזל על אדמת הקודש, והתנועה שקיימת אצל קהל מסוים של סוג של הסכמה שקטה, או לפחות העדר הזעזוע, מצביעים על איזו היחלשות, איזה "אשר קרך" בדברים הפשוטים והברורים לכל אשר בשם חסיד יכונה, ומצריכים לשוב אל השיחות ואל "תנועת צדיק וכל שכן ראייה או שמיעת קול" כדי ש"לא ישכח לעד".

והשיחות, כאלו יש לאין שיעור. כמה פעמים שמענו מפיו הקדוש של הרבי את צירופי המילים "בית הכנסת ובית המדרש של נשיא דורנו", "שבו למד והתפלל בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דינ". איך לקח

כסוכת 770, נדרשו לקבוע מקום חדש לסוכה. עלתה אז ההצעה שהסוכה תיבנה מצד ימין לבניין 770, כפי שאכן אירע.

הרבי הסכים להצעה, אך הוסיף תנאי: שלא יקבעו ולו מסמר אחד בבניין.

לאחר מכן, כשהרבי ביקר בסוכה וראה כי למעשה חיברו קורות לבניין 770, כתב בפתק שתוכנו הוא בערך כך: מדוע צריכים לשאול, ואז לעשות 'להכעיס'.

הרב חיים ברוך הלבפשט, מנהל 'ועד בדק הבית', קיבל הוראות מדויקות מהרבי באשר לכל זיו ב-770. וכאשר היו מי שביקשו לערוך שינויים מסוימים במבנה הבית – קרא לו הרב חזקוני ואמר: 'מישהו הוסיף משהו בלא רשות, תדאג לסלק זאת'.

"שוברים והורסים קירות"

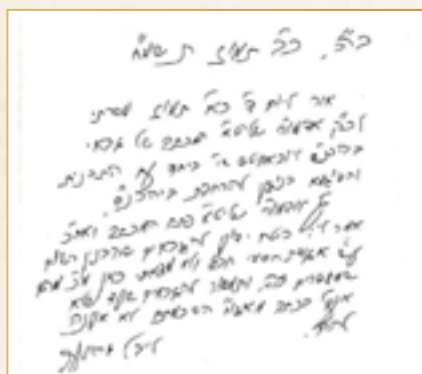
נגיעה בכל זיו שב-770 מרעידה. הנה סיפור שממחיש זאת, שנשמע מפי הרב יהודה לייב שפירא, ראש הישיבה הגדולה במיאמי והרב שלום בער לויטין, השליח הראשי למדינת וושינגטון:

ה'זאל' הגדול שב-770 הוא למעשה מרתף של הבניינים הסמוכים לבניין מספר 770 – בניינים 784 ו-788. מבנים אלה שימשו בנייני דירות בהן התגוררו משפחות, ובשלב מסוים נרכשו על-ידי ה'מרכז לענייני חינוך' כשקומתם התחתונה משמשת לבית המדרש של 770, וקומותיו העליונות – למשרדי המוסדות הקדושים של הרבי.

בתקופה שלאחר רכישת הבניינים בידי המל"ח, עדיין המשיכו להתגורר בהם דיירים, ואך מעט זמן עד אשר הם התפנו מהם.

באחד הלילות בשנת תשכ"ז יצא הרבי מחדרו על מנת ללכת לביתו, ובאותו הזמן הגיעה לקרן הרחוב של איסטערן-פארקוויי וקינגסטון כבאית אש על מנת לכבות שריפה שפרצה באחת הדירות בבניין 788.

הרבי יצא החוצה, נעצר במקומו, ואז אמר: אגש לראות מה קרה כאן ("לאז מי צוגיין זען וואס איז דא געשען"). הרבי החל לצעוד לכיוון המקום, כשהוא נעצר על המדרגה שמול פתח 770. הרבי עמד כך כמה שניות, ואז החזיר את פניו לכיוון 770 ואמר: "שוברים את הבניינים שלי, מיהו האחראי?!". והחל ללכת חזרה לכיוון 770. הרבי חזר לכיוון הדלת הראשית, נכנס בחזרה אל הכניסה ל-770, בה עמדו מספר בחורים, פנה אליהם ושאל: "איפה הרב חזקוני?". אחד מהבחורים רץ לחדרו של הרב חזקוני שניצב בסוף הפרוזדור, הרב חזקוני הגיע, והרבי אמר לו: "הזמינו את מכבי האש, והכבאים אינם נוהגים לערוך חשבונות,

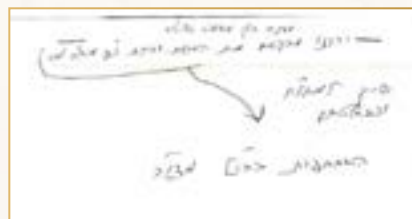
ופעמים רבות שוברים והורסים קירות כאשר פורצת שריפה, ומכיון שהבניין שייך לנו צריכים לראות מה נעשה שם'.

הרבי יצא בחזרה ונשאר לעמוד על יד הפתח כשהוא מביט על המתרחש כחצי שעה רצופה, עד שכל הכבאיות סיימו את מלאכתן ועזבו את השטח.

לא לגעת!

הדברים דלהלן אינם מנסים להתמודד לחוצפה וגסות הרוח לנתן את כותלי בית חיינו מתוך שכרון חושים למטה מטעם ודעת. גם כאשר ליוזמות של אחרים, יש להבהיר: אמת, הרבי רצה כי בתנאים מאוד מסוימים ומוגבלים 770 יורחב. הרבי מינה ועד אותו הסמיך לעסוק בהרחבה והיה מעורב בפרטי העניינים, אולם היה ברור כשמש: יש אחראים לעניין. הדבר מוטל על שכמם ועל אחריותם, ואך ורק עליהם. כל נגיעה שלא ברשות באבני המזבח, "בבניינים שלי", באבני הקודש הספוגים בתורה ויראה, בקדושה ומלכות, היא חילול הקודש. ובמקרה דנן ראינו גם כיצד גרמו הדברים לחילול השם חסר תקדים בהקיפו ובהשלכותיו.

הנה למשל מענה ל'ועד הבניין' מפורים תש"א, על פרטי פרטים שכתבו גבאי בית הכנסת ביחס להרחבת ושיפוץ 770 (התפרסם בתשורה, פישער, בדר"ח מרחשון ה'תשפ"ב):

שייך לאגו"ח וכהחלטתם.

השתתפות בהנ"ל מצו"ב.

ובמכתב המזכיר הרי"ג (באותה התשורה) הוא כותב בכ"ב תמוז תשמ"ח:

ב"ה, כב' תמוז תשמ"ח

אור ליום ד' כא' תמוז מסרתי לכ"ק אדמו"ר שליט"א המכתב של גבאי ביהכנ"ס ליובאוויטש שי' ביחד עם התכנית והדוגמא בנוגע להרחבת ביהכנ"ס.

כ"ק אדמו"ר שליט"א פתח המכתב, ואח"כ אמר לי: בטוח ידוע להגבאים שהבנין רשום ע"ש אגודת חסידי חב"ד, ולא מצאתי כאן מכתב מהם שמאשרים זה, ותמסור להגבאים שעד שלא אקבל בכתב מאגו"ח הסכמתם לא אענה להם.

לייבל גראנער

בהזדמנויות נוספות הביע הרבי את דעתו הברורה, שבעניינים אלו כל מחלוקת וכל דיון מובילים להחלטה של 'שב ואל תעשה' (ראו שיחת הושענא רבה תשמ"ט, ועוד). נושא זה הוא נושא רחב מאוד, והמסגרת הזו צרה מלהכיל אותו, ואולי עוד חזון למועד.

לא פעם בשיחות הביע הרבי את האיחול שתיכף ומיד נזכה שמישהו צדקנו יבוא הנה, ל-770. ובהזדמנויות שונות התבטא שכ"ק מו"ח אדמו"ר יכול להיכנס ברגע זה. ויהי רצון, שתיכף ומיד נצא מהגלות המרה הזו, וארו עם 770 בענני שמיא, והוא בראשם, אל הגאולה האמיתית והשלמה.

ארף כאז עזמד ומשממש

האהל של הרבי, מקום חי הוא. יום ולילה לא ישבות.
עשרים וארבע שעות ביממה, בכל ימות השנה,
מגיעים אל הרבי אלפי יהודים, מכל החוגים ומכל
הסוגים, פורקים את אשר אל לבם ומתקשרים אל
הרבי • על האהל הקדוש, היחס של הרבי אליו
והיותו תל שכל פיות פונים אליו

הסובייטית, בשל מגבלות התקופה. מסיבה זו נסע לארץ ישראל – כדי להשתטח על קברי אבות שמחוברים כידוע עם כלל הצדיקים.

באחת משיחותיו, שנים לאחר אותו ביקור, תיאר הרבי הריי"צ שישנם סוגים שונים של אהלים, יש מהם הפועלים בקו המרירות ויש שהם בקו ההתרוממות והשמחה, וכך שיתף את החסידים בכך שכשזכה לבקר בארצנו הקדושה, בביקורו בציון רשב"י במירון, שמע אנשים האומרים "מירון הוא אוהל שמח" הרבי הריי"צ

<<<

"ישנם אהלים היוצרים כיוון של שמחה ועליה, אהל הרבי שייך לסוג זה". כך התבטא הרבי על האהל הקדוש, מקום מנוחתו כבוד של הרבי הריי"צ.

בביקורו של הרבי הריי"צ בארץ הקודש, בשנת תרפ"ט, פקד את קברי הצדיקים. לימים ביאר הרבי שלמעשה, זו הייתה מטרת הגעתו לארץ ישראל – בשל תשוקתו וגעגועיו להשתטח באהלי אבותיו הקדושים מאחורי מסך הברזל, דבר שלא התאפשר מאז עזב את שטח רוסיה

הרבי בקריאת פדיונות על הציון הק'

התבטא אז שאמנם היה בכל קברי הצדיקים, אך בקברו של רבי שמעון בר יוחאי, ההרגשה הייתה שונה "על קבר הרשב"י הרגשתי 'היימישער' - תחושה ביתית - כלומר שמח..."

ובאותה המטבע התבטא הרבי על האהל של מורו וחמיו הרבי הרי"צ, אהל הרבי הוא אהל שמח.

בניות של שמחה

את שקרה בבוא הרבי הרי"צ לאותו "אהל שמח", ציונו של רשב"י במירון, תיאר הרב שמעון גליצנשטיין ביומנו מאותם ימים, היה זה ביום ו' מנחם אב תרפ"ט, הרבי הרי"צ סגר את עצמו במערת רשב"י, הדליק מספר נרות והשתטח על הציון, התפרץ בבכיות מרות שהחרידו את כל השומעים - - -

על המקום הזה, בו התייפח בכבי מעומק נפשו הטהורה, מתבטא הרבי הרי"צ, שנים אחר כך, שהרגיש בו שמח.

אכן, שמחה איננה רק ריקוד או שירה, שמחה פנימית היא התרוממות הנפש, שחרור מכל הספקות, הלבטים והמחסומים, כדברי חכמינו "אין שמחה כהתרת הספקות".

כך הוא האהל הקדוש, מקומו הקדוש של הרבי. מקום חי, מרום, שמח.

יכול יהודי לבוא אל האהל, להכנס אל הרבי בתכלית הרצינות ולהתפרק מבכי, אך להיות היהודי השמח והמאושר ביותר בתבל. הספק יוסר מלב, האמת תאיר בנשמתו, זכה הוא להסתופף ולהיות יחד עם הרבי, לקבל את ברכתו, פשוטו כמשמעו.

מקום חי

אהל של הרבי מקום חי הוא. יום ולילה לא ישבות. יהודים מכל גווי הקשת, שומרי תורה ומצוות ושעדיין אינם, חסידים ואנשי מעשה, יחד עם חניכי ישיבות ליטאיות, בני עדות המזרח עם יהודי אשכנז, ואף - להבדיל - רבים מבני אומות העולם.

עיני כולם נשואות אל הקודש.

עשרים וארבע שעות ביממה, בכל ימות השנה, מגיעים הם אל הרבי, כפי שיהודי הסביבה אומרים בפשיטות: "אני הולך אל הרבי".

[מעניין לציין שהרבי הרי"צ דיבר בהתפעלות שכך יהודים דברו ביניהם על הליכתם לקברי התנאים בארץ הקודש, "הולך אני אל רשב"י" וכדומה, וביאר שזהו עניין ההשתטחות].

ואכן, מאירה אצלם האמת, כדברי קדשו של הרבי בהתוועדות שבת-קודש פרשת שלח תש"י: "ענין ההשתטחות הוא ההליכה על

בחיים חיותו בעלמא דין, הידיעה שהרבי נמצא כאן נסכה רוגע וכוחות עוד לפני שהתקבל מענה או התייחסות בנושא, ומה כעת?

את המילים "לא יעזוב הרועה את צאן מרעיתו" כולנו מכירים. יש להן משמעות עמוקה וביטויים רבים, אך במובן הכי פשוט, הן באות לידי ביטוי בנוכחותו של הרבי עמנו באהל הקדוש שלו.

הרבי נמצא עמנו בדיוק כמקודם, יש באפשרותו של כל חסיד וכל יהודי להגיע אל הציון הקדוש שלו וכך לזכות להיות עמו בגשמיות.

כפי שהדריך ולימד אותנו בהנהגתו לכל אורך השנים, בשיחותיו, מכתביו והוראותיו הקדושות - באמצעות ההליכה לאהל הקדוש זוכים להיכנס אל הרבי ליחידות, להיות אצלו, לקבל את ברכתו ולהתקשר עמו בחבלי עבותות.

"יש לירך אל הציון"

במשך השנים דיבר הרבי, כתב והורה פעם אחר פעם לכל אחד ואחת מעדת החסידים ולכל יהודי, כי יש לנצל ולייקר כל הזדמנות ללכת אל הציון הקדוש, וכפי שנהג הרבי עצמו.

בשבת פרשת יתרו תש"מ - שלושים שנה אחר יו"ד שבט תש"י - דיבר הרבי על הקשר בין פרשת מתן-תורה הכתובה בפרשת יתרו, ליום ההילולא יו"ד שבט, שפרשה זו נקראת תמיד בזמן סמוך אליו.

בין הדברים התבטא הרבי בביטויים מיוחדים על ההליכה אל הציון "עם שאלות ובקשות" (תרגום חופשי): "אף על פי שכבר חלפו שלושים שנה מאז הסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואפשר לחשוב אשר כבר מבוגרים בשלושים שנה, "בן שלושים לכח", וכבר התפתחו, כבר אפשר להסתדר ולהתייצב

קברו מתוך ידיעה אז דא איז ער... ומציירים את דמות פניו...". אז דא איז ער - כאן הוא נמצא. באותו אופן בו זכינו לראות ולהיראות, באותה רצינות, באותה גישה. כי כך היא האמת - כאן נמצא הרבי.

כך, בסתם יום רגיל, תמצא שם ב'טענטים' שליך האהל הקדוש של הרבי, בליל מרגש של יהודים, כל אחד עם ה'חבילה' שלו, עם סיפורו האישי, בצד אחד חסיד המתכונן בכל לב ונפש לכניסה ליחידות אצל הרבי באמירת פרקי תהלים חרישית, לצדו איש עסקים שהגיע לקבל את ברכתו של הרבי זמן קצר לקראת המראתו בשדה התעופה הסמוך לפגישה גורלית.

מפתח בית חב"ד שליך האהל נכנסים צמד תמימים שזה עתה הגיעו מסעווען-סעוונטי אל האהל, ומצדו השני של הטענט בוקעת קריאת 'מזל טוב' נרגשת, חתן וכלה טריים יצאו זה עתה מהאהל, בני המשפחה הנרגשים ממתנים להם בדריכות, הם באו לכאן, כתבו לרבי על השידוך, נכנסו אל האהל ויודעים שקבלו את ברכתו הקדושה שיהיה השידוך בשעה טובה ומוצלחת.

וכך, אין ספור יהודים, אנשים, נשים וטף הבאים אל הרבי, אין ספור סיפורים, אין ספור ברכות, אין ספור רגעים אישיים ונצחיים באהל הקדוש.

אכן, כדברי הרבי "ישנם אהלים היוצרים כיוון של שמחה ועליה, אהל הרבי שייך לסוג זה".

נמצא עמנו כמקודם

המצב כעת לא מזהיר, ההתמודדות מול קשיי הגלות הכללית והפנימית רק הולכת וגוברת מיום ליום. דווקא בעתות כאלה מתגבר הצורך לחיזוק וחוסן הניתן על ידי רועה ישראל, הרבי. בימים כתיקונם, כאשר ראו ושמעו את הרבי,

'על הרגליים' לבד – הנה אומרים אשר 'רועי ישראל לא יפרדו מעל צאן מרעיתם', וקשורים עמו עתה, בדיוק כפי שהיו ברגע הראשון וביום הראשון שאחר ההסתלקות!

"ולכן יש להאחו בידיה הדלת" ("קלֵאמקע"), ועד שנאחזים בדלת פתוחה, וללכת אל הציון עם שאלות ובקשות, לכתוב "פדיונות", ולבקש רחמים וברכות, ועד שמבקשים גם שיהיה "והוא יכלכלך" – שהוא יעשה גם את הכלים במה לקלוט את הברכות..."

'ליובאוויטש איז אקטיוו'

בתקופת 'משפט הספרים', התייחס הרבי באריכות לקטרוגים ולטיעונים המופרכים שלפניהם חלילה תם ונגמר עידן ליובאוויטש, שחלילה וחס היא אינה פעילה ואינה רלוונטית מאז שהרבי הריי"צ נסתלק, ועל כן יש להתחלק בירושה שנותרת ממורשת "ישנה" זו.

על דברים אלו השיב הרבי והבהיר באריכות כיצד ממשיכה נשיאות ליובאוויטש עד ביאת משיח צדקנו וכיצד כ"ק אדמו"ר הריי"צ ממשיך להנהיג, הרבי דיבר על כך ש"הוא בחיים" כשם ש"זרעו בחיים" ובכך ביאר בהרחבה כיצד מופרכות הטענות השקריות.

הרבי הדגיש שליובאוויטש אקטיבית ופעילה משום שהרבי הריי"צ אקטיבי ופעיל גם אחרי ההסתלקות ובכל שנה נשיאותו של הרבי הולכת ומתפתחת ביתר שאת ועוז.

בתקופת המשפט שהה הרבי המון באהל הרבי הריי"צ ונסיעותיו הפכו תכופות, ובימים הדיונים עצמם שנארכו כשלושה שבועות, הלך הרבי יום אחר יום לאהל הקדוש ושהה שם ימים שלמים, הכל ראו שהרבי ממש נלחם על הסרת הקטרוג.

פסק הדין של בית המשפט הפדרלי ש'דין נצח' ויד החסידים על העליונה גרם לשמחה עצומה בקרב החסידים והכל ראו איך הוסר הקטרוג – ליובאוויטש נצחית היא, משום שהנשיאות נצחית גם לאחר ההסתלקות.

'ויישם בארון במצרים'

את דברי קדשו בסמיכות ליום הבהיר ה'טבת, שבת פרשת ויחי תשמ"ז הקדיש הרבי לאותו הנושא בו עסק במשך כל תקופת המשפט, המשך נשיאות הרבי לאחר הסתלקותו.

וכך, באותה התועודות ביאר הרבי את המעלה הגדולה בזה שהאהל הקדוש נמצא דווקא בחוץ לארץ ואיך נוכחותו של הציון הקדוש, היא שממשיכה את חייו של הרבי ונותנת כוחות לכל יהודי.

את דבריו בנושא פתח הרבי בשאלה חזקה:

פרשת ויחי, שהיא למעשה סיום כל חומש בראשית, מסתיימת במילים "וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אותו ויישם בארון במצרים", לאחר קריאת מילים אלו בבית הכנסת, נעמד כל הקהל ואומר בקול רם ובהתעוררות, "חזק חזק ונתחזק".

לכאורה, הקשה הרבי, איזה חיזוק מקבלים בני ישראל מכך ש"וימת יוסף"... ולא זו בלבד שהוא מת, אלא ש"ויישם בארון במצרים" – יוסף נמצא באופן של 'קביעות' במצרים, בגלות!?

אלא, ביאר הרבי, דווקא על ידי זה שבני ישראל יודעים ש'יוסף' נמצא עמם יחד בגלות, יכולים הם לעמוד בקשיים ובנסיונות של הגלות ולעבוד את ה' כפי שצריך.

"ויישם בארון במצרים" זוהי העובדה

המחזקת ביותר עבור בני ישראל במקום גלותם. "מציאותו של יוסף שנמצאת בשלימות יחד עמם בגלות מצרים" הידיעה שגופו הקדוש של יוסף נמצא עם בני ישראל "באופן קבוע ובשלימות, עם העצמות והבשר שלו" בתוך גלות מצרים, מחזקת ומעודדת את בני ישראל "שיוכלו 'לסבול' את הגלות, ויתירה מזו, לשלוט על הגלות" כפי שיוסף שלט על כל ארץ מצרים...

אחרי מילים כאלו מחזקות ומעודדות, עומדים כולם ומכריזים חזק חזק ונתחזק, אכן בזכות ארונו של יוסף יש כוחות וחיזוק מיוחדים לצלוח את גלות מצרים.

יחד עמנו בגלות!

עם סיום ביאורו על החומש, עבר הרבי למסר אקטואלי השייך ממש אלינו. הרבי הציף את השאלה מדוע מקום האהל הוא בניו יורק ולא בארץ ישראל? "רואים שמנוחתו כבוד של כ"ק מו"ח אדמו"ר (יוסף שבדורנו) הוא ביחד עמנו בגלות בחצי כדור התחתון" – "ויישם בארון במצרים!"

ומיד השיב על כך באותו הסגנון בו דיבר על ארונו של יוסף הצדיק. בחירתו של הרבי הריי"צ שמקום ציונו הקדוש יהיה בחוץ לארץ מכוונת היא, כל מטרתו היא לחזק את כל אחד מבני ובנות ישראל הנמצאים בגלות.

ובמילים מיוחדות דיבר הרבי על החיזוק הגדול שנותן לנו האהל: "שעל-ידי-זה יהיה "חזק חזק ונתחזק", שבני ישראל בחושך כפול ומכופל של דרא דעקבתא דמשיחא יתחזקו, ושוב יתחזקו ועוד הפעם יתחזקו!" מכך שהרבי "ביחד עם עצמותיו" וכל מציאותו עצמותו ומהותו, נמצא יחד עמנו בגלות!"

הידיעה שהרבי נמצא איתנו יחד, כל כך מעודדת ומחזקת. כאן הוא נמצא, בדיוק כמקודם, בעולם הזה הגשמי ובחצי כדור התחתון של העולם, מקום המבטא את הגלות והירידה שיכולה להיות אצל יהודי, וכאן, באהל הקדוש, יכול כל אחד להיכנס אליו, להתעודד ולקבל כוחות.

ובעיקר, כפי שאמר הרבי באותה שיחה, נוכחותו של האהל מזכירה בכל עת שבקרוב ממש נזכה למימוש הנבואה על היציאה מהגלות, כשם שארונו של יוסף הזכיר לבני ישראל שיבוא היום בו יעלה ארונו של יוסף ממצרים ובני ישראל ייצאו ביד רמה, וכן תהיה לנו עם מלכנו בראשנו.

חזק חזק ונתחזק!

י"ד שבט תשי"א, הרבי קורא פדיון באהל הק'

הרבי הבהיר הכל

בשיחות ומכתבי שנת תש"י, חזר הרבי שוב ושוב על הקביעה כי **הרבי הבהיר הכל** ("דער רבי האט אלץ באווארנט") וכי הרבי הריי"צ נ"ע התייחס בתורתו, ובפרט בשנותיו האחרונות בעלמא-דין, לכל השאלות העלולות להיווצר לאחר הסתלקותו • מפעים להיווכח בהכנות הרבות שערך הרבי להסתלקות בג' תמוז תשנ"ד, ובאופן בו הבהיר מראש את השאלות הרעיוניות והמעשיות שעתידות להיווצר לאחר ההסתלקות

תדהמה

וזעזוע אחזו בקהל החסידים. השיחה שהסתיימה לפני דקות אחדות הותירה את הקהל נבוך, מבוהל.

עם תום השיחה החל הרבי בחלוקת דולרים שגם בה מראה פניו הקדושות היה לא שגרתית וכמעט מילה לא יצאה מפיו הק'.

התאריך: מוצאי שבת קודש, ב' אדר תשמ"ח. רק לפני ימים אחדים קם הרבי מה'שבעה' אחר הסתלקות הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא נ"ע. במהלך השבת החולפת, שבת פרשת תרומה, הרבי לא הגיע ל770 ושהה בביתו הק' אשר ברחוב פרוידינט 1304, שם התקיימו התפילות. בצאת השבת, דקות אחדות לאחר שעלה לקומה השנייה בסיום ההבדלה, ירד הרבי לסלון הבית, להפתעת החסידים, ופתח בשיחת קודש בלתי שגרתית.

את השיחה פתח הרבי בברכות מאליפות כ'מענה' על הניחומים שקיבל במהלך ימי ה'שבעה'. הרבי הוסיף ואמר שהברכות יגיעו ב'מזומן', מכיוון שהן מ'ברכתו של הקב"ה', וזהו דבר שמוסיף בכל העניינים – "מתחיל מחיים".

הרבי האריך ופירט עד כמה מוסיפות הברכות ב"חיים", והתבטא שעל ידי כך ש"יתן אל לבו", נעשה זה "סגולה לאריכות ימים ושנים טובות, בהוספה על כך שיש כבר את ההבטחה, בפרט עם הברכות שלפני זה, לאריכות ימים ושנים טובות

וארוכות, בכמות ובאיכות".

מיד בהמשך לכך אמר הרבי את הדברים הבאים, שהותירו את החסידים בהלם וזעזוע.

הרבי החל לדבר על כך שבין הדברים שבהם יש לקיים "ויתן אל לבו" הוא גם העניין הקשור בדברי הגמרא (בבא בתרא עח, ב): "בואו ונחשוב חשבוננו של עולם", המתייחסים להכנה שעל האדם לעשות בחייו לזמן שאחרי הסתלקותו.

בפתח הדברים אמר הרבי שחוננו, הרבי הריי"צ, סיפר לו שהשאלה הזו – מה יהיה לאחר הסתלקותו – נשאלה גם ביחס לאדמו"ר הצמח צדק על ידי אחד מבני משפחתו עוד בחייו. "בשעתו תמהתי", אמר הרבי, "מדוע סיפר לי הרבי עובדה זו, והרי יש בכך משום היפך הכבוד של אותו בן משפחה?". והתשובה – הסביר הרבי – היא שסיפור זה סופר לי עבור העניין ד"יתן אל לבו". כלומר, שיש ללמוד מהמאורע שאירע בשעתו לזמננו.

הרבי הוסיף לבאר מהו המענה לשאלת 'חשבוננו של עולם'. "ואף שלכאורה הדבר הוא פשוט", אמר הרבי, "אבל כשזה יוצא בדיבור בפועל זה מבטל כל עניינים של ספק, בין אם זהו ספק שבגימטריא 'עמלק', ובין אם זהו ספק שלמעלה מ'עמלק', כגון ספק בקדושה – התורה היא "תורה אור" מאירה גם את ספקות אלו".

הרבי ביאר בהרחבה שכאשר יגיע המעמד ומצב

של 'חשבוננו של עולם', על החסידים לפנות לרבני ליובאוויטש ("ליובאוויטשע רבנים") שבכל אתר ואתר והם יורו כיצד לנהוג בחיי הפרט. הרבי הוסיף ופירט שבמקומות בהם קיים בית דין של רבני חב"ד, יש לפנות אליהם ולעשות כהוראתם.

הרבי הדגיש שהוראה זו היא בנוסף להוראותיו הקודמות, שלכל אחד יהיה "עשה לך רב", וכן אודות פניה ל"ידידים מבינים" בשאלות מסוימות ולרופא ידיד בעניני רפואה, שהוראות אלו אינן קשורות ל"חשבוננו של עולם".

בהמשך השיחה הרבי שב והדגיש שהוא מדבר על כך בצורה ברורה כדי שלא יהיו כל ספקות. הרבי הוסיף שעל ידי התבוננות בהנהגת רבותינו נשיאינו, בסיפורים וההנהגות שלהם, ניתן לראות בבירור, "בשכל של נפש הבהמית" שאף הם נהגו כך במשך כמה שנים, ושהנהגה זו הוסיפה באריכות ימים ושנים שלהם בפשטות!

הרבי ציין שהדבר עובר כבר כעת לרבנים, והקביל זאת למשה רבינו שעוד בטרם קיבל את התורה בסיני, מסר ליהושע את הכוחות להילחם בעמלק וגם לאחר מכן, מיד כשקיבל את התורה "מסרה ליהושע". והדגיש שוב ושוב שדווקא כך יימנעו ספקות ובלבולים בעבודתו של כל אחד ואחד.

"ללא 'כתית"

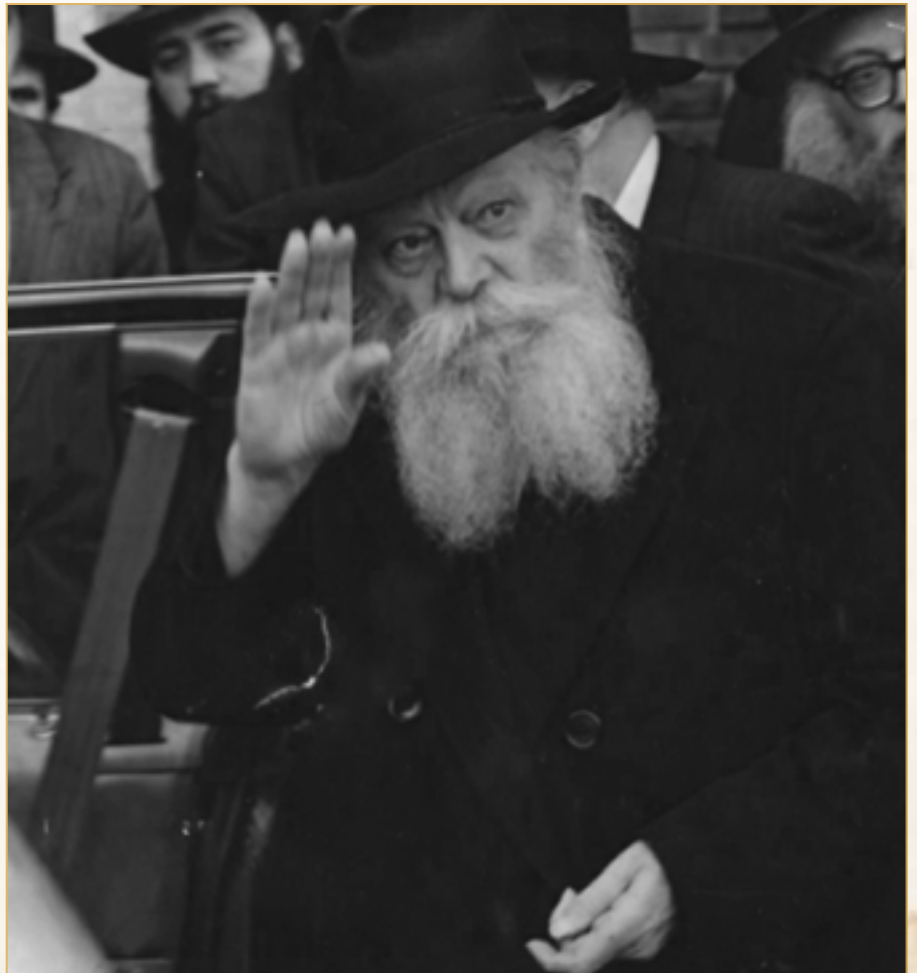
עם סיום הדברים, החל הרבי לחלק דולרים לברכה לקהל הנוכחים כשעל פניו הק' נסוכה ארשת רציניות ומבטו כמו נעוץ במקום רחוק.. הרבי גם מיעט בדיבור במהלך כל החלוקה שארכה דקות ממושכות.

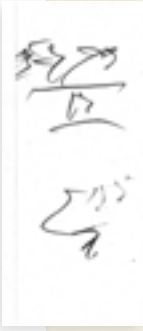
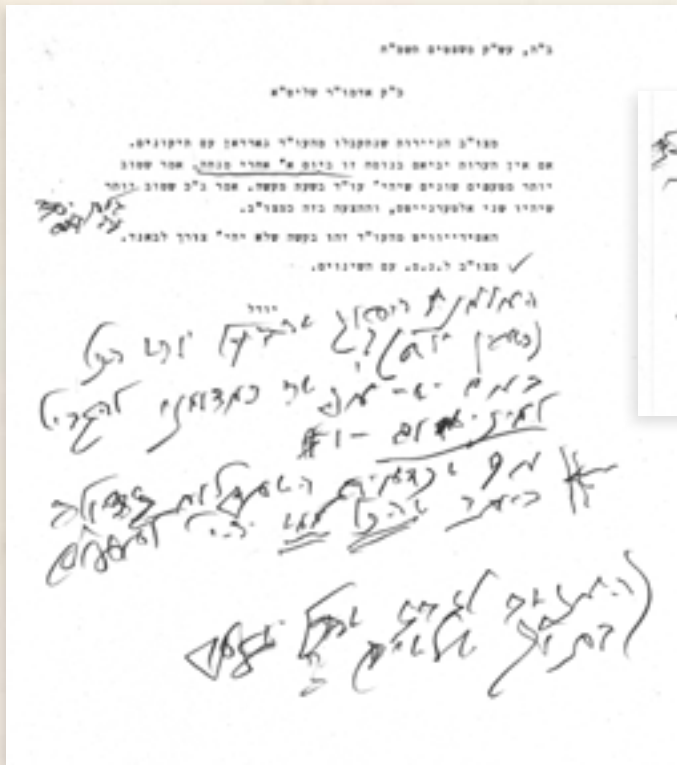
אחד החסידים שנכחו בבית הרבי בעת השיחה, הרב שלום חריטונוב מספר כי תחושת הזעזוע והבהלה שחש גרמה לו לצאת במהירות לעבר בתייהם של רבני שכונת קראון הייטס, שלא נכחו בעת השיחה, על מנת לשתף אותם בנאמר ולחשוב מה ניתן לעשות.

ואכן, לקראת סיום חלוקת הדולרים, הגיעו לבית הרבי רבני השכונה, הרב מארלאוו ע"ה ויבלחטו"א הרב העלער והרב אודאבא, הם ניגשו יחדיו לרבי והרב מארלאוו אמר לרבי: "ברכה לאריכות ימים ושנים טובות. בקריאת התורה שקראנו בתפילת מנחה, נאמר: 'אתה תצווה את בני ישראל'. וכל אחד יודע מה הכוונה 'אתה', כשבכך הוא מכוון לומר שהחסידים אינם מוכנים להשלים חלילה עם מצב בו לא יקבלו מהרבי באופן ישיר את ההדרכות והתשובות.

הרבי הגיב ואמר: "העניין של 'כתית למאור' הוא שיהיה 'כתית', יהי רצון שזה יהיה ללא 'כתית', שיהיה בטוב הנראה והנגלה".

לאחר מכן עלה הרבי לחדרו.

מענה הרבי בכת"ק למכתב הרב קרינסקי ביום שישי כ"ה שבט תשמ"ח באשר לדברי הפרטים שאמר העו"ד בנוגע לעריכת הצוואה. הרב קרינסקי כתב כי ביום ראשון לאחר תפילת מנחה יוכל העו"ד לבוא במדה ולא יהיו הערות. הרבי סימן בכתב יד קדשו את המילים "ביום א' אחר מנחה" והורה לרב קרינסקי לסדר שכך יהיה: "בטח יסדר זה ות"ח". ואכן, ביום ראשון הקרוב הגיע עורך הדין ונערכה הצוואה

הרבי הוסיף בכת"ק התייחסות לעניין סידור ירושת הרבנית. הרבי רצה שכל רכושה כולו יורש ל'אגודת חסידי חב"ד', ואם על פי חוק הכרחי שהבעל יירש - ניתן להגביל זאת לדולר אחד, ואת שאר הירושה להעביר ל'אגודת חסידי חב"ד', אף שכדאי להשתדל השתדלות גדולה שכל רכושה ממש יועבר ל'אגודת חסידי חב"ד'. בלשונו של הרבי:

האומנם החוק שהבעל יורש הכל (כשאינן יו"ח)?

באם יש - אפשר כמדומני להגביל למינימום - \$ 1

אף שכדאית השתדלות גדולה ביותר שהכל ממש יהי לאגו"ח האפשר לזרז שהכל יוגמר בתוך שלושים? הרבי צירף למכתב זה פתק: מהיר ח[שאי] הרחי"ק [הרב חיים יהודה קרינסקי].

הביע את רצונו הק' שהצוואה תיחתם במעמד שני עדים, וכעבור מספר ימים, ביום שני כ"ז שבט, יום קודם סיום ה'שבעה' נחתמה הצוואה במעמד הרבי, עורך הדין גורדון, הרב קרינסקי יבדלחט"א, והעדים - המזכירים הרב יהודה ליב גרונר והרב ירחמיאל בנימין קליין ע"ה.

בצוואתו, הוריש הרבי את כל רכושו לאגודת חסידי חב"ד [כדאי לציין בהקשר זה שגם את רכוש הרבנית הורה הרבי לרב קרינסקי בכתב יד קדשו לסדר כך שכולו יועבר לידי אגודת חסידי חב"ד ולא אל הרבי באופן אישי]. הרבי הוסיף ופירט בצוואה מהיכן ישולמו הוצאות ההלוויה והקמת המצבה, וחתם עליה בחתימת יד קדשו.

אלה היו ההכנות הגלויות הראשונות שערך הרבי לקראת ג' תמוז, ובהם הכין את החסידים ואת המוסדות לאופן ההנהגה במצב בו אינו נמצא עמו בגוף גשמי. באופן מפורש וברור הורה הרבי איך להתנהג במצב בו אנו שרויים כעת. הרבי, רועה ישראל, לא עזב ולא יעזוב את צאן מרעייתו - וכמו בכל המצבים, בהם הרבי הורה והדריך איך להתנהג באופן מפורט וברור, כן הוא הדבר בקשר למצבנו כיום. הרבי דיבר באופן גלוי ובפירוט רב, כיצד צריכים אנו חסידי חב"ד להתנהג ולהמשיך בדרך החיים.

הרב חיים יהודה קרינסקי. "לאחר החזרה ממסע הלוויה של הרבנית חי' מושקא נ"ע. לאחר תפילת מנחה עבר בפני הרבי זרם המנחמים שזכו על פי הגורל להיכנס לביתו הק', ואז ביקשני הרבי לעלות לקומה השניה של ביתו.

"הרבי פתח ואמר: 'עד עכשיו לא היה צורך לעסוק בענינים הללו, ולכן לא רציתי לדבר על כך. אולם כעת הגיע הזמן ולכן יש צורך לעשות פעולה מעשית: ברצוני לסדר צוואה בנוגע לעניינים של 'אחרי מאה ועשרים שנה'."

הרבי ביקש מהרב קרינסקי שעורך הדין נט לואין [נתן לוין] שייצג את אגודת חסידי חב"ד במהלך משפט הספרים יסדר את הצוואה, ושהדבר ייעשה במהירות המרבית. עוד באותו יום יצר עמו הרב קרינסקי קשר, אך הוא אמר שאינו עוסק בתחום הצוואות והציע לקחת במקומו את עמיתו המומחה בתחום, עורך הדין נחום לייב גורדון.

הרב קרינסקי העביר את הדברים לרבי ושאל כיצד לנהוג. הרבי הגיב שאם זו דעתו של עורך הדין לוין, הדבר מקובל עליו.

למחרת, ביום השני של ה'שבעה' הגיע עורך הדין לבית הרבי לפגישה, בה נכח גם הרב קרינסקי, במהלכה נתן לו הרבי הנחיות כלליות בנוגע לתוכן וצורת הכתיבה של הצוואה. הרבי

בימים הבאים, ביקש הרבי שהשיחה תיכתב על ידי צוות ה'חוזרים' וה'מנחמים' על מנת להגיה אותה. אך, איש לא ההין להעלות את הדברים על הכתב. יתירה מזו: גם בסדרת ה'תוועדות', בה נדפסו התוועדות ושיחות הרבי שלא הוגהו, לא נכנסה שיחה זו במקומה. רק כעבור זמן, בכרך האחרון של שנת תשמ"ח, במדור 'הוספות' הופיעו חלקים מהשיחה לאחר השמטת הדברים הברורים אודות ההכנות להסתלקות עליהן דיבר הרבי בפומבי.

גם ה'יומן' הרשמי של מאורעות תשמ"ח בבית חיינו השמיט לחלוטין את פרטי השיחה העוסקים בהכנה להסתלקות, ואת דברי הרבי עם רבני השכונה לאחר חלוקת הדולרים. רק ביומנים פרטיים של תלמידי התמימים ששהו בבית חיינו באותה העת נמצא תיעוד לדברים, כמו בקלטת הוידאו והאודיו שתיעדה את המעמד וכל אחד יכול להאזין לה.

"רצוני לסדר צוואה"

יחידי סגולה מבין קהל החסידים, ידעו ששיחה זו נאמרת ימים אחדים לאחר שהרבי - באתערותא דלעילא - כתב וחתם בחתימת יד קדשו על צוואתו, בה הורה את סדר ההנהגה לאחר ההסתלקות.

"היה זה בכ"ב שבט", סיפר מזכירו של הרבי

